

עירית

2017 - 1955

**היית המצפן של כולנו –
אסופת דברי זיכרון והספד שנאמרו ונרשמו לזכרה**

מילות פרידה והספד - יעקב

עירית שלנו יקרה, עירית שלי,

אמא אהובה של הילדים שלנו,

סבתא נהדרת של הנכדים שלנו,

רעייתי וחברתי לחיים משותפים זה כארבעים שנה ויותר.

שעות אחרונות ארוכות היינו סביבך, מחבקים, בוכים ואוהבים, אנו מאמינים ויודעים ששמעת

והרגשת, נפרדנו ממך, אך לא יכולת לומר דבר, כל כך אהבת את החיים,

את האנשים ואת המשפחה והנה החיים נלקחו ממך כך פתאום, ואת רק בת 61.5 שנים.

ואיך נדע אנחנו כעת מה לעשות, היית נקודת המשען של כולנו

היית נקודת הארכימדס שלי, היית המצפן שלנו, ידעת תמיד מה נכון, ומה פחות נכון,

מה צריך לעשות ואיך כדאי לעשות שזה יקרה.

לימדת מצוינות בבית הספר, בחיים וגם בבית, לשאוף למטרה, להביט ולחשוב באופן חיובי,

למצות את הפוטנציאל הפנימי, למידה מאתגרת.

לקחת את זה גם למלחמה במחלה הארורה הזו, 2000 ימים של מאבק, עם הרבה חלונות של אושר

בדרך, ילדים שגדלים לחיים משלהם ובונים להם דרך, חתונה, נכדים, חוויות של משפחה.

כתבת על פתק, שאת הולכת לנצח, ושמרת אותו עליך.

יותר מחמש שנים וחצי של מאבק מסתיימות היום.

איזו אופטימיות שידרת לסביבה. אז... נוסעים לעוד טיפול, כאילו הייתה זו עוד נסיעה העירה.

קמים מוקדם כדי לא לעמוד בפקק... ועוד אחד, ועוד אחד, ועוד אחד, ועוד אחד, ועוד אחד, ועוד

אחד, ועוד קצת כימייה ועוד קצת קרינה, ועוד מחקר, ועוד טיפול ועוד תרופות חדשות, זה האט

את הקצב, אמרו הרופאים, אבל המירוץ של הגרורות היה מהיר יותר מיכולתו של האדם לעצור

את המחלה.

מה נגיד לילדים, שאלת, בדרך חזרה מעוד פגישה רפואית, כשהבנו שהתמונה לא מתבהרת. אף

מילה על עצמך.

כל הדרך התייסרנו בשאלה הזו. החלטת להסתיר את הכאב ואת הפחד,

להמשיך לשדר מחשבה חיובית אך גם לומר שהמצב נעשה פחות ופחות טוב.

הדאגה לילדים מילאה את כולך בשבועות האחרונים, בימים האחרונים, בדקות האחרונות; שירה, טל, תום. היית בטוחה ביכולותיהם להמשיך בדרכם שלהם, אך דאגת לימים הקרובים. "תבין שזה קורה", אמרת לי, ולא רציתי לשמוע.

"כך לא אוכל להמשיך לחיות", הסברת לי בצורה צלולה, מיוסרת וכואבת.
"אתה מבין שאני נפרדת מהעולם", אמרת לי בלילה האחרון, בין נשימות החמצן.
תשמור על הילדים, אמרת.

חיבקתי אותך, וגם מילות העידוד, שאולי המנה השלישית של התרופה שקיבלת כן תייצר את התגובה, נשמעו פתאום חלולות.

היתה לך אהבה רבה למשפחה, לילדים, לנכדים, לבני הקבוצה שלך, לחברים בקיבוץ.
הבאת אותי עימך לקיבוץ, אחרי ששנינו סיימנו את הלימודים, והקמנו בית ומשפחה, ילדים לתפארת וגם זכית לנכדים.
השארת לנו הרבה זיכרונות יפים ואהובים. הם לא יימחקו, ותמיד יהיו חרוטים אצלנו.

אנחנו כאן מלווים אותך, טומנים אותך באדמת הקיבוץ שנולדת בו, שגדלת בו,
ליד הורידך, שורית ודוד, ולצד רעיה, אחותך הצעירה.
כל משפחת בר מצרא. משפחה מיוחדת. אנשים מיוחדים. הם כולם כאן בשורה הזו.

כמה טרגדיות חווית לאורך השנים, אם, אחות, אבא, שהלכו לעולמם בטרם עת.
מאבא שלך, שדיבר שבע שפות וניגן על כלים מוסיקליים, קיבלת את המתכונת לחינוך מוזיקלי,
והעברת את זה אל הילדים שלנו. הנגינה והמוסיקה הפכה לחלק מההווי המשותף, מהחיים
במשפחה ואצל כל אחד מהילדים.

נותרת חזקה, אמא מדהימה, בת זוג אוהבת ותומכת ללא גבולות.

היית רכזת מצוינות בבית הספר. מורה בכל מאודך ובכל נשמתך. ברעות, במבואות וגם במילוא.
אין דבר כזה ילד משועמם, אמרת. יש לעזור להם להגיע אל גבולות היכולת שלהם, להתעניין,
להעמיק, לחקור, לצאת מאיזור הנוחות שלהם. אמרת ועשית.

ישבת בלילות, וגם כשחזרנו מעוד טיפול, על עבודות גמר של תלמידים, הקפדת על כך שהם
יתאמצו, שישתדלו יותר, שיעמיקו בחקר, שיציבו לעצמם רף של הצלחה. שמחת יחד עימם כשהם
הצליחו וזכו בפרסים והתאכזבת כשלא כך היה. שורה ארוכה של תלמידים עם ברק בעיניים
הותרת אחריו.

היו לך תוכניות לעוד סדנאות, ללמוד וללמד, אך לא עוד. כמה תקוות וגם מחשבות היו לנו לתקופת הפרישה. כל כך הרבה דברים עוד רצית לספר לילדים ולנכדים וללמד אותם. לצאת לעוד טיולים ולייצר חוויות משותפות, וכל אלה לא יקרו עוד.

"אדם נפלא", כתבו-לנו, ניחמו אותנו במיסרונים, "אשה מיוחדת, חכמה, רגישה, אוהבת אדם וחיים".

אנחנו עדיין לא מאמינים שזה קורה. נפער בנו חור גדול שלא ייסגר. הריקנות שנותרה בנו תתמלא מהזיכרון שלך ומהמורשת שהשארת לנו: להיות בני אדם, לנהוג בהומניות, לשמור על הסביבה ולרדוף שלום.

נוחי לך רגועה, עירית יקרה שלנו, הבטחנו לך ונקיים: נשמור על עצמנו ואחד על השני, ונזכור אותך תמיד בליבנו.

אמא שלי - שירה דרומי

כמעט 23 שנה אני הולכת בדרך שלימדת אותי לסלול. הרבה דברים לימדת אותי. הרבה דברים הראית לי בדרכך. שנים קשות של מחלה לא מנעו ממך לרגע לעצור. רק להמשיך לפעול, לחלום ולתכנן. הכל כרגיל ושאל אחד לא יעז לעצור את החיים שלו. ושלא נדבר על להטריח מישהו חלילה... כל עוד יש תקווה אפשר הכל. נכון אמא?

חלקים גדולים ממני נזקפים לזכותך. איך לבצע בחירות מושכלות, ומתי צריך לשחרר. שאהבת האדם והעזרה לזולת חשובים יותר מכל פוליטיקה או גבולות בין אנשים. איך לאהוב ולהתחבר למוזיקה מעומקה של הנפש. לדבר בכנות ולא לייפות את המציאות. לשמור על המשפחה, ליצור חוויות חדשות. להעשיר את עצמנו ככל הניתן...

בעיקר, אמא, לימדת אותי שהיאווש לא נכנס אלינו הביתה. התקווה ואהבת החיים, רק להם היה מקום. כוחות נפשיים של גיבורת על. איבדת את רעיה ואת סבתא ואת סבא... והגישה לחיים נותרה בעינה. ולמרות כמעט שש שנים של לחימה בסרטן, ראיתי אותך מיואשת בפעם הראשונה רק בשעותייך האחרונות.

אמא שלי. אישה אצילה שכמותך, ניהלת את המחלה והצבת לה תנאים ודרישות. אפילו ברגעיך האחרונים נדמה היה שאת שולטת במצב. כרגיל מתנצלת על שאת מטריחה אותנו. זכית לפרידה כפי שביקשת, בבית, יחד עם כל המשפחה ויקיריך.

את דמות רצינית, את יודעת. מעוררת השראה ולא נותנת מקום להתבלבל. ראש המשפחה שלנו. דבר אחד שכחת, אמא. שכחת להסביר לי איך מתקיימים בעולם שבו את לא נמצאת. מה אעשה כשאצטרך לשמוע מה את חושבת, או לספר לך בגאווה על משהו שניגנתי? איך להתמודד עם הכאב הזה שמתפשט לי בעורקים ורק מתגבר? איך הזמן עובר בעולם שהוא בלעדייך אמא? הבקרים והלילות מקבלים תפנית גדולה מדי, הימים הארוכים מדי... נוחי על משכבך בשלווה. מתקשים לעכל את לכתך.

אנחנו נמשיך את דרכך, אני מבטיחה אמא. נשמור אחד על השני. אוהבת אותך עד כאב.

שירה

קורות חיים - דברים שאמר תום דרומי

אמא יקרה שלנו,

השנים הראשונות

נולדת ב-26 בנובמבר 1955, בליל חורף גשום, בקיבוץ צעיר, להורים צעירים, דוד ושורית בר מצרא, שעלו מבואנוס איירס וממנדוסה-סן רפאל להגשמה במסגרת השומר הצעיר.

צריפים, פחונים ואדמת טרשים שמנסים להחיותה, חלוצים אידיאליסטיים, ספרדית ועברית בערבוביה, ובמרכז – קבוצת הילדים הראשונה בקיבוץ. חינוך קיבוצי קשוח בהתאם להנחיות התנועה, שזכה לעידון בנוסח דרום אמריקה. אצלכם בבית דיברו עברית בלבד, ואצלנו, בדור השלישי, המבטא כבר, כנראה, הצליח להיעלם...

גן עפיפון מתחלף בקבוצת גפן בכיתות היסודי. אל ההורים הולכים בין ארבע וחצי לשבע, וביתר הזמן לומדים ומתחנכים "בבית הילדים".

הספרייה הייתה מצומצמת ואת חיכית ליום בחודש שבו נקנו ספרים חדשים כדי לקרוא את המשך סדרות הספרים אותם קראת. בתקופה הזו כל טיול שנתי או מפגש עם בני אותו הגיל ממקומות אחרים – היה מסתיים בחברה לעט והתכתבת עם הרבה בנות גילך ברחבי הארץ.

היית הבת הבכורה וב-1964 רעיה נולדה ומילאה את הבית בשמחה ובבעלי חיים אותם אספה.

ממלחמת ששת הימים שמרחיקה, כביכול, את הגבול, הגעת הישר למוסד החינוכי. במבואות עירון, קבוצת איילה, שוב הקבוצה הראשונה ממצר. העולם החברתי מתרחב. ניגנת קלרינט והצטרפת לתזמורת בני הקיבוצים.

סוף שנות השישים ותחילת שנות השבעים – והסיפורים והמקומות מתחילים להיות דומים. יתכן והמוסד שבו את התבגרת כבר היה יותר דומה למוסד שבו אני התעצבתי בסוף שנות התשעים, פעילות חברתית, תרבותית, מוזיקלית, פוליטית, תנועתית וגם לימודים.

1973 - "גמלית בקן השומר הצעיר ברמתיים שליד הוד השרון. מלחמת יום כיפור הופכת את הכל, את הקומונה, את המשלחת, את תנועת הנוער ואת המדינה. אולי מעט בדומה לאירועי אוקטובר 2000, בתחילת הי"ג שלי.

הקמת הבית והחיים בקיבוץ

1974 - התגייסת למודיעין אוויר והוצבת בקרייה, שם פגשת את אבא ומאז הייתם ביחד.
אחרי הצבא למדת חינוך מיוחד בסמינר הקיבוצים, התחתנתם ב-79' ובחרתם להקים את ביתכם במצר.

קריירה, הוראה, החינוך למצוינות

התחלת ב-1980 כמחנכת לכיתות א' ו-ב' ולאחר מכן ניהלת את בית הספר במצר והתחלת במקביל לעסוק בחינוך מיוחד ובחינוך למצוינות, מדע וטכנולוגיה. שנה חינוכית רודפת שנה חינוכית – היית שותפה בהקמת בית הספר היסודי "רעים", פיתחת את כיתות ההעשרה, ריכזת את תכנית המצוינות ב"רעות", כחברת צוות במבואות עירון ריכזת את ההעשרה והמצוינות, הובלת את תחום מיומנויות הלמידה לחטיבת הביניים ובהמשך בחטיבה העליונה לקראת הבגרות, פיתחת תוכניות לימוד ייחודיות וריכזת את עבודות הגמר. עד, עד לפני שלושה ימים שעדיין קידמת במחשב משובים ופרוצדורות של עבודות גמר.

שלושים ושבע שנים של עבודה חינוכית ובאמצע – חיים שלמים.

כמו אחים - יובל ברא"ס

יוני 2017

יורם, עירית ואני, נולדנו בנובמבר. היינו ביחד מבית התינוקות.
תמונות משותפות, חוויות משותפות, ריבים והתפייסויות.

קשה לי להסביר במילים את הקשר הזה, זה משהו דומה לאחים.
אולי אפילו יותר מאחים, כי בילינו כילדים יותר זמן ביחד מאשר עם משפחותינו.
היינו תריסר ילדים בגפן, ובהמשך נקלטו אלינו עוד שניים.

היחידים מבין חברי קבוצת גפן שאני זוכר את תאריכי ימי ההולדת שלהם ולא שוכח לברכם אף
שנה, הם יורם ועירית.

כמו אחים, כשמתבגרים אחד הולך לבית ספר מקצועי, אחת משקיעה בלימודים במוסד
ואחד בורח מבית הספר לחרוש כותנה. אך תמיד ברקע, בזווית העין רואים האחד את השני,
שומרים שלא יעלם ואם נעלם לתקופה-שנדע היכן הוא!

מקימים משפחות, שמחים בשמחות האחד של השני, ומנסים עד כמה שניתן לתמוך כשצריך.
אנחנו לא יודעים לבקש עזרה ולשתף בתלאותינו כדי לא להעיק על האחרים.
כשסיפרת לי על מחלתך דאגתי, אבל האופטימיות שהקרנת כלפי חוץ הביאה אותי להיות בטוח
שתנצחי את המחלה הארוכה. ניצחת והיא חזרה. מאז, כל פעם שדיברנו, למרות שלא היו לך
בשורות טובות, מילאת אותי, הדבקת אותי באופטימיות!
בשיחה האחרונה על השיוך, שהיתה במועדון, ראיתי את הדאגה שלך מכך שלא יגיעו חברים
לשיחה וראיתי את שמחתך וגאוותך, כשהתמלא המועדון, בהצלחתו של יעקב.
הביטחון ששידרת כלפי הסביבה והאופטימיות שלך גרמו לי להיות בטוח שתנצחי גם הפעם
ולא בזכות התרופות אלא בזכות מה שהקרנת לסביבה!
אתם זוכרים שאנו לא משתפים את צרותינו כדי לא להעיק על הסביבה?....

האמונה שהיתה לי נשברה בבת אחת, אחרי טלפון שסיפר לי שיעקב מחפש קלנועית, ולא מצא מי
שישכיר לו באופן מיידי, ואני לא הייתי במצר.

כשחזרתי למצר, דבר ראשון שעשיתי היה להסתכל מהחלון, בסך הכל רציתי לראות את עירית
משחקת עם הנכדים, אבל ראיתי קלנועית...הבנתי ולא שאלתי...כי אנחנו מכבדים פרטיות של
אחינו... לא רוצים להטריח ולהעיק....

עירית, אני יודע שהרגשת, כשבאתי אליך להיפרד ונישקתי אותך במצח.
יחסרו לי השיחות איתך, הלהט שלך לצדק, תחסר לי תליית הכביסה שלך בשבת בבוקר -
תחסרי לי!

כנראה שכבר לא אראה אותך בזווית העין, לא אוכל לברך אותך במזל טוב ועד מאה כעשרים...
היי שלוה וברוכה!

יורם עירית ויובל

חברות היינו - אריאלה ימבורג-ישראלי

...כי כולנו... כולנו רקמה אנושית אחת חיה

ואם אחד מאתנו הולך מעמנו

משהו מת בנו, משהו נישאר איתו...

שבע בנות היינו בקבוצת גפן.

בין הילדים הראשונים שנולדו על הגבעה הסלעית והקוצנית, להורים חלוצים וחולמים על דרך חדשה...

יחד גדלנו בין כתלי בית התינוקות, הפעוטון, הגנון, הגן, הכיתה, המוסד החינוכי והמגורים בקיבוץ.

היינו ממש כמו אחים - מצד אחד, קשר הקושר ומאחד סביב חוויית החיים המשותפת והייחודית ומצד שני, לכל אחד ואחת מאתנו עולם ייחודי בפני עצמו... שונים, אך בעומק קשורים עד לנימי הנפש הפנימיים ביותר.

...והנה אנו נערות והורינו גרים בשכנות באותו הבניין ב"קומותיים", ולמרות שלא היינו באותה קבוצה במוסד, הקשר בינינו היה תמיד ברקע, תמיד נוכח. משרה ביטחון.

אחרי השחרור מהצבא זכיתי לעבוד לצד שורית ע"ה, בבית הילדים, שוב עוד חוט במארג הקשר בין המשפחות...

ואז, כאשר החלו הלבטים בעניין ההכשרה המקצועית, כאשר כמעט התייאשתי מלימודים אקדמאיים וניסיונות להיות "פונקציונאלית"... סיפרת לי בהתלהבות שראית בסמינר הקיבוצים פירסום על פתיחת מגמה ל"תנועה ומחול"... "אין לי כח שוב לכל הניירת והרישום", עניתי לך, אבל את היית נחושה: "אל תדאגי, אריאלה", אמרת לי בביטחון, "אני ארשום אותך". וכך באמת היה. דאגת להסדיר את כל ענייני הרישום ולבסוף רק תאמת והודעת לי מתי להגיע לראיון האישי...

כך החלו בזכותך עיריית אהובה - שלוש שנים של לימודים שהיוו תשתית וקרקע לדרך בה אני ממשיכה ומובילה מחנכים בכל הארץ עד היום...

כשחזרתי לקיבוץ ולקחתי חלק בהכנת החלק האמנותי של החגים, זכיתי לעבוד עם רעיה, ע"ה. רעיה תרמה כל-כל הרבה לקבוצת הרוקדים, באווירה הנינוחה והנעימה שהשרתה מסביבה ובהבנתה הדקה והעמוקה לתכנים.

גם הקשר עם דוד ע"ה, נוצר באותו הזמן, סביב העניין האמנותי, כאשר תמיד יכולתי לקבל ממנו יעוץ מוזיקלי וכך דרכו ובזכותו זכיתי להתוודע ליצירות המוסיקליות עד לעכשוויות ביותר....

אחרי הסתלקותה של רעיה ז"ל, כאשר התגברה על שורית המחלה הקשה, הייתה רוחה מתעודדת מעט ע"י כתבים רוחניים על הישגות הנשמה... וכן, היינו שותפות להתעניינות בתזונה- הטבעית.

עירית, את תמיד תמיד בנתינה: הילדות האתיופיות שנמצאות אצלי באומנה מקבלות דרך כל כמה זמן בגדים שנאספו ע"י אימו היקרה של יעקב. ובכל הזדמנות, כלים וסדינים לנכדים מגיעים... ואפילו את יעקב את מגייסת להושיט יד מקצועית בעת צרה...

"תגידי לי כשאת מגיעה להורים ואני אבוא", אמרת לי תמיד, ואמא שלי דאגה להזכיר לי תמיד ש"עירית שאלה עלייך"...

בזמן האחרון פחדתי להפריע...

אך בשיחתנו האחרונה, שבוע לפני לכתך בערך, הספקתי להגיד לך שלמרות המרחק אני תמיד אוהבת אותך ומרגישה שאנחנו כמו אחיות...

"גם אני אוהבת אותך" השבת, למרות הבדלי התפיסות בשנים האחרונות...

שוב הבטחתי לך שאודיע לך כשאגיע... במשך שנים הייתה לנו פגישה קבועה ביום העצמאות, מייד אחרי יום הזיכרון.... אך פגישתנו ביום העצמאות האחרון, הייתה פגישת פרידה אם כי זמנית לבינתיים...

יהי רצון שתהיה נשמתך צרורה בצרור החיים ...

אני מאמינה שאת נפגשת עם כל יקיריך, ושמהמקום בו את נמצאת תמשיכי לשמור על משפחתך האהובה, באותה המסירות בה דאגת להם בעולם הזה.

ומידי פעם, עירית יקרה ואהובה גם תנוחי מעט ותנוח דעתך בשלום...

יעקב, תום וטל, שירה וטל יקרים -

יהי רצון שהמקום ינחם אתכם ולא תדעו צער עוד ...

וכן יהי רצון שנשמתה הזכה ומלאת החסד של עירית ע"ה תמשיך להשרות ביטחון ואהבה בחייכם...

באהבה רבה אריאלה

מפגש חברות אחרון - תלמה כרמין

בדיוק לפני שבוע ביקרנו את עירית בביתה במצר. והיא עוד רצתה להכין לנו קפה והגישה כיבוד. ידענו שאנחנו חייבות לבקר אותה כיוון שחדלה להגיע למבואות עירון. זה העיד שהיא מרגישה רע מאוד. עירית הגיעה לעבודה מתי שרק יכלה, והיא בחרה להגיע לעיתים מזומנות לבית הספר.

כשבאנו, ראינו שעירית לא מרגישה טוב, אבל לא תיארתי לעצמי שזו תהיה פגישתנו האחרונה, חשבתי שיש לנו עוד זמן אבל טעיתי בגדול.

אחרי הביקור היא שלחה לנו מסרון: "רחלי ותלמה יקרות, הביקור שלכן אתמול היה מרגש, בזמן הנכון ביותר, כשעברתי עוד שלב בחיבור לחמצן. שמחה על החברות, הרבה אהבה ותקווה לטוב." את תשובתי היא קראה אך לא עמד לה כוחה, כנראה, להשיב.

לעירית הייתה הרגשת שייכות ומחויבות עמוקה למוסד, הייתה בה נכונות תמידית לעזור ולתרום. בתערוכות השונות במוסד התנדבה לכתוב את השלטים בכתב ידה היפה. הקפידה להגיע ולהיות נוכחת בכל אירוע. עירית שימשה לי כסמן ימני, היא לא ידעה לעגל פינות.

היושר, והישרה שלה עלו עלי שלי בהרבה. מסירותה לכל דבר הייתה גמורה. לעבודה לתלמידים ולפרויקטים שהיו פרי יוזמתה - כמו ההכנה לבדיקות בלשכת הגיוס, המצוינות, האכפתיות הבלתי נלאית בהשקעה בעבודת הגמר.

אבל הכי בלטה הרדיפה אחר הצדק. עירית לא יכלה לשאת שום דבר שנתפס בעיניה כעוול. עוד בביקור האחרון היא דיברה על עוולות שלא נראו לה. מצד אחד כחברה ביקשתי ממנה לעיתים לשחרר. בעיקר כשעברנו את גיל 60 והפכנו לסבתות. אמרתי לה שברור לי היום שאין מצב שלא תהינה עוולות בעולמנו, אך מצד שני שמחתי שיש מי שמזכירה לי לא לוותר על עקרונות ומלחמות צודקות רק בגלל עייפות החומר וניסיון החיים שלימד אותנו שזה מה שיש וזהו.

גישתה זו של עירית הביאה עליה הצלחות והישגים רבים. בשישים ואחת שנותיה הספיקה לעשות ולחוות הרבה. הקימה משפחה לתפארת, פיתחה קריירה מקצועית מגוונת וארוכת שנים. עירית לא אהבה בזבוז זמן, ולכן הספיקה רבות.

בצערי הגדול עכשיו על אובדן חברה אהובה, טובה, נאמנה ומסורה, אני חושבת על כך הרבה וזה מנחם אותי מעט.

תלמה

זכרך יהיה בליבי לתמיד.

איך מספידים חברה - עינב קולטון

יעקב, תום, טל, טל ושירה יקרים.

מה אומרים, מה כותבים, איך מנחמים, איך מספידים אמא, סבתא, אישה, חברה. ובעיקר איך ממלאים חלל כל כך גדול.

אני נזכרת בתמונות מההכרות המשותפת שלנו...

עמית וטל בונים שואב טורנדו בכיתה ד' ברעות,

טיולי משפחות לצפון ולדרום.

טיול משותף בפריז. סרטים וערבי שישי בהם צחקנו התווכחנו, וחשבנו שעוד אפשר לשנות סדרי עולם.

ההכרות הייתה גם בבית ספר רעות. הילדים שזכו לצאת וללמוד איתך חזרו תמיד עם ברק בעיניים. לימדת אותם לחשוב ולהסתכל על הדברים מכיוונים שונים. הצלחת להנחיל בהם את ההבנה שאם מתמידים ולא מוותרים מגיעים רחוק.

היום אמרה לי אמא ברעות שזכתה ששני ילדיה למדו איתך: "רק בזכות עירית, הילד שלי מנגן בתזמורת הקיבוצים. הגדולה שלה הייתה בקשר שהיא יצרה עם הילדים. עירית תמיד הגיעה לכל הקונצרטים שלו"

עירית יקרה, נוחי על משכבך בשלום, אנחנו מבטיחים להמשיך ולהיפגש עם יעקב והילדים.

מכתב למשפחה - שלומית רוזנסקי (אלפרוביץ)

ליעקב, תום, טל ושירה היקרים,

שמי שלומית ואני בת כיתתה (מעין שמר) של עיריית. למדנו יחד במוסד מבואות עירון את כל שנות התיכון.

במשך שנים לא מועטות לאחר התיכון – כאשר כל אחד הלך לדרכו ולמסלול חייו - הקשר היה רופף אך היינו נפגשים בלוויות של הורי בני הקבוצה או במפגשים שהיו במוסד וכו'. תמיד שמחנו מאד להיפגש - כל אחת מאתנו ליוותה את השנייה ברצון לקשר חם קרוב וזמין יותר. בשנים האחרונות התהדק הקשר בינינו. היינו נפגשות מספר פעמים בשנה עם רחלי בר-טל רובין ותלמה כרמין.

אני הייתי הצלע הרביעית במפגשים אלו ותמיד שמחתי מאד להגיע ולהיפגש. פגישות אלו הפכו למסורת עבורי וכל אחת מאתנו ניסתה לשמר אותן.

עיריית שיתפה אותנו בגאווה ובאהבה הגדולה שלה למשפחתה – אליכם. סיפרה על מעשיו והישגיו של כל אחד מכם, וכשעשתה זאת – נצצו עיניה. הראתה תמונות של כולם ובעיקר הייתה מאושרת עם הנכדים. כמה חיכתה לנכדה השלישי...

עקבנו מקרוב אחרי ההישגים שלה בעבודתה החינוכית במוסד ובמצר. עיריית הייתה אדם בלתי נלאה. מחויבותה לעבודתה, לתלמידים שלה ולחניכים הייתה חסרת כל פשרות. היה לה רעב אמיתי לידע והתקדמות מקצועית. ביקשה ללמוד עוד ועוד, להגיע לעוד השתלמות ולהמשיך להתפתח בתחום שלה. תמיד התפלאתי על האנרגיות הבלתי נלאות שהיו לה להספיק ולעשות את כל מה שעשתה ותמיד עם שליחות וברק בעיניים.

ליוונו אותה בטיפול המופתי בהוריה. קודם כל באמה ואחר כך באביה. הייתה בעיריית מסירות שלא רואים כמותה. היה לה כל כך ברור שזה תפקידה. בלי תלונה אחת. בלי מרידות.

ולבסוף המחלה. מרגע שהתגלתה עיריית לא הסתירה דבר. דיברה על המחלה בפתיחות, באומץ, בלי לייפות או לשנות את המציאות. תמיד דיברה על העתיד כשכל הזמן ציינה כמה היא רוצה וצמאה להמשיך לחיות. עיריית לא ויתרה לעצמה על דבר והייתה פעילה ועסוקה ממש עד הרגע האחרון.

היה בזה משהו מאד מטעה. כשרואים אדם עסוק ופעיל כל כך המוות נראה מופרך ולא קשור לידו.

בשבוע שלפני יום הזיכרון שמעתי מתלמה שהמצב לא טוב ושהן ערכו אצלה ביקור. מאד הצטערתי שלא הייתי איתם וקיוויתי שאוכל לבוא לבקרה במצר ביום הזיכרון. המתנתי לשמוע מהן מה שלומה.

בדיעבד, הבנתי שזה כבר היה מאוחר מדי.

ליוויתי את עירית גם בדרכה האחרונה, נפעמתי מכמות האנשים שהגיעו ואשר בדרכה המיוחדת נגעה בכל אחד מהם במהלך חייה.

אני יודעת שאין ניחומים במוות כזה. עירית יכלה לחיות עוד שנים רבות, להמשיך ליהנות מכל מה שהחיים נתנו לה ואשר נתנה בחזרה. אני יכולה רק לשער כמה היא חסרה לכם בכל רגע ורגע... ובכל זאת – אם יש נחמה כלשהי היא בכך שעירית חייה את חייה במלואם. היא ניצלה כל רגע ורגע ולא ראתה בשום דבר מובן מאליו.

אזכור אותה כאדם מופתי, ערכי, הגון, מסור, אשת עשייה, אשת משפחה, אמא וסבתא גאה, אמיצה, מפוכחת, לוחמת ולא מוותרת עד הרגע האחרון.

אולי נחמה קטנה היא לדעת שיש הרבה אנשים בעולם הזה שאהבו אותה וזוכרים אותה והיא חסרה גם להם בדרכה הייחודית כל כך.

עירית חברתי האהובה - רחלי ברטל

נשארו דברים רבים שלא הספקתי לומר לך. בעיקר - כמה את יקרה לי.

כמו בכל דבר אותו עשית, גם בחברות שלך היית אדם טוטלי, נאמנה, מסורה, מפרגנת, תומכת ועוזרת. כשאהבת מישהו - ראית רק את הטוב שבו, וידעת איך להפגין זאת בהמון דרכים, כשהייתי איתך הרגשתי תמיד אהובה ומקובלת ללא תנאי.

החברות בינינו נמשכה שנים רבות. זה התחיל כשגרנו יחד במוסד וחלקנו חדר אחד. ואחר כך בבגרותנו נפגשנו שוב במוסד בעבודתנו המשותפת. שוחחנו הרבה על העבודה. אבל בעיקר אהבתי את השיחות האישיות שלנו על עצמנו- על המשפחה, הילדים והנכדים. ידעת להקשיב בלי לשפוט, זכרת כל דבר שסיפרתי לך- וזכרת גם להתעניין בהמשך, ולשאול איך הסתיים אותו עניין.

היית מאוד גאה בילדים, הנפלאים שלך! היה נעים לשמוע אמא שמרוצה, ללא סייג, מהדרך, מהאופי, מהעיסוקים, מהחברים, מבנות הזוג – של הילדים שלה.

בתקופה האחרונה, כשהמחלה החמירה, שיתפת אותי בכנות מדהימה בפחדים שלך מהמוות ובדאגה הענקית לילדים שישארו ללא אמא.

רצית להשאיר להם עולם יותר טוב לחיות בו. כעסת על המנהיגים שלנו, שמקלקלים את המדינה הזו שאת משאירה אחריו לילדים ולנכדים שלך.

בכל השנים הללו – למרות המחלה, הטיפולים, תופעות הלוואי- הקפדת לנרמל את החיים שלך, להתנהג כאילו הכל כשורה. יזמת לנו יציאות משותפות לקניות, פגישות בבתי קפה, בלויים עם בני הזוג בשישי בערב.

היית חברה שכיף להיות איתה, שנעים לקשקש סתם בשיחות חולין, אך גם לנהל שיחות מעמיקות ורציניות, על חינוך, פוליטיקה, או עתידנות. היית החברה שיודעת הכל, כי היית אישה רחבת אופקים שקוראת ומתעניינת ובקיאא בהמון תחומים. ומה שלא ידעת - ידעת איפה לחפש את התשובה. כל שאלה שנשארה פתוחה הבטחת שעד מחר תבררי לי זאת באינטרנט- או... עם יעקב.

עירית אהובה, את חסרה לי, כל יום כשאני נכנסת בשערי המוסד אני מצפה לפגוש אותך מולי במדרכה, או באה בהתלהבות לקראתי בחדר מורים ומחבקת בעדינות.

מתגעגעת אליך. אזכור אותך תמיד

רחלי ברטל

הנערה המדהימה - רפי שכטר (ברקאי)

רוצה לשתף זיכרון ראשון שלי מעיריית.

הייתי בכיתה ז' וישבתי עם חברי שי (שלמד לנגן על סקסופון) על סלע מול חדר המוסיקה.

ילדה מכיתה ט', רזה ונמרצת, חצתה את הדשא ממול.

לפתע שינתה כיוון ובאה ישר אלינו. ידעתי ששמה עיריית. היא התקרבה מאד, ואמרה: שלום רפי, והחלה לדבר עם שי על ענייני מוסיקה.

אני לא זוכר מה הם אמרו, רק הסתכלתי עליה בהתפעלות אין קץ על המבט החוקר בעיניים, על הטבעיות שבה דיברה עם ילדי כיתה ז', והצלקת המהממת מתחת לעין.

בכל התקופה שעבדנו ביחד, בכל פעם שהתראינו, הייתי מזכיר לעצמי את הנערה המדהימה הזאת שעשתה עלי רושם כל כך חזק.

כך אזכור אותך תמיד,

מתגעגע כל כך.

רפי

בזכותך - עירית אמיר

עירית האהובה,

זכיתי להכירך לפני כמעט עשור שנים. נפגשנו בהשתלמות של רכזי עבודות גמר בת"א. אני הגעתי מבית הספר החקלאי פרדס חנה ואת הגעת ממבואות עירון. השם הפרטי המשותף שלנו קרב ביננו מיד. חברנו זו לזו במהלך מפגשי ההשתלמות ואף חלקנו נסיעות משותפות למקום. כבר אז הבחנתי באישה מיוחדת, חכמה, אינטימית, המונעת מתוך אמונה שלמה ואמיתית, בכל אשר עושה, בדרכה החינוכית ובכלל.

למן תחילת הכרותנו, פעלת לשכנע אותי לעבור למבואות עירון. אמרת לי: את חייבת לבוא אלינו. את כה מתאימה לרוח המקום. בהמשך, את זו שיזמת בחוכמתך הרבה ראיון עבודה עבורי, בלי הכנה מקודמת. בשיחות שלאחר מכן הענקת לי כוח הנעה לעבור למקום בו אוכל לממש באופן המיטבי את יכולתי ולבטא את מאפייני אישיותי לטובתי ולטובת הכלל.

בזכותך עירית, אני נמצאת כיום במקום המהווה מרצון חלק נכבד מחיי וממלא אותי בסיפוק ושמחה. אז והיום אני רואה ביוזמתך להביאני למוסד מחמאה ענקית עבורי. תמיד ידעת להתעניין בשלומי ובשלום סובביך, ליעץ, ובעיקר לפרגן, ולהביע הערכה שתמיד חשתי שמגיעה ממקום כן ואמיתי.

כשחלית, הרגשתי שאת נמנעת מלפרט דווקא בפני את מה שאת חווה. אמרת לי: "את בטח יודעת ומבינה, עברת סיפור דומה עם אחותך". כן. לצערי אני גם יודעת שכל "סיפור" כזה הוא עולם ומלואו, המיוחד לאדם העובר בו, לבני משפחתו האהובים ולסובבים אותו.

עירית יקרה, כאב אובדן גדול מאד ולא ניתן לעיכול. הרי, זה מכבר, ביקרת במוסד, חיבת, סיפרת, פירגנת כהרגלך. ממני לא נפרדת באמירות מפורשות. לא היה צורך לדבר... המבט בעיניים אמר הכל. עירית, תמיד אזכור אותך כדמות משמעותית בדרכי בחיים אלה, שבזכותה עשיתי שינוי מבורך שהוביל אותי מעלה, לצמיחה אישית. אני חבה לך חלק גדול מאושרי היום ומוקירה לך תודות רבות. חותמך טבוע בי לעד, עירית היקרה והאהובה.

למשפחתך היקרה, אני רק יכולה לשלוח את תנחומי הכנים ולהדגיש שוב ושוב את מה שהם כבר יודעים.

עירית, בת אדם ואישה מלאת אהבה, חוכמה ואצילות נפש. לא בכדי נקראת בשם עירית.

אוהבת תמיד, עירית

עירית גדולה.

בת קבוצת גפן - איילה יחיא

עירית, בת קבוצת גפן, קבוצת ילדי הקיבוץ הראשונים,

אשה מופלאה ומיוחדת היית. עשית כל כך הרבה דברים. כשהתחלת את דרכך המקצועית כמורה בחינוך המיוחד, היית נכנסת לגנים לייעץ, ואחר כך הכנסת לגן את המחשב הראשון. אז פגשתי לראשונה את האיכפתיות והיסודיות שלך. בכל מעשה שעשית, כאשת חינוך ברעות ובמבואות עירון.

כשלימדת במילוא את המבוגרים כשארגנת חג בקיבוץ, הייתי נדהמת בכל פעם מחדש מתחושת האחריות הגדולה שלך. הדברים פשוט בערו בכך. "נכון, מסכימה איתך בכל מילה, אבל למה לקחת כל קשה את הדברים?", חשבתי לא פעם. אבל אי אפשר היה להרגיע אותך או להוריד מעט את העוצמות.

בשנים האחרונות, פגשתי אותך דווקא דרך המשפחה. מהקרבה אל אמא שלך, שליווית אותה כדרכך במלוא האהבה והדאגה, נוצרו הקשר והחברות בינינו. אחר כך שירה שלך ועפרי שלי, גדלו יחד צמודות לאורך ילדותן, ואפילו יצאו יחד לטיול שאחרי הצבא. ואנו, בכל פעם שנפגשנו בשביל, היינו עוקבות אחרי מסלולן ברחבי המזרח, מצרפות ומשוות את החוויות, שמחות וגאות, ומחכות שתחזרנה כבר בשלום. ממבט קרוב יותר פגשתי שוב את האהבה, החום, הרצינות והמסירות שלך אל המשפחה.

יחד עם יעקב, בן זוג חכם, מכיל ואוהב, למרות הקשיים והמכות הקשות, שניקרו בדרכך, הצלחתם ללדת ולגדל שלושה ילדים מיוחדים, מוכשרים ומדהימים.

לפני זמן לא רב, אחרי שחשבנו שהנה, ניצחת את המחלה הארורה, ליווית את אבא שלך בשנותיו האחרונות. שוב מאבק אוהב ומסור של בת ומשפחתה.

עירית, את היית אישה של מעשים, אבל גם המילים היו צד חזק שלך.

בימים האחרונים, כשהבנתי שכלו כל הקיצים, ושזמן הפרידה שלך מהעולם קרוב מששעורנו, ניסיתי לנסח ולספר את סיפור חייך.

הרגשתי שהן לא יוצאות, המילים. כאילו סלע עצום יושב על הנשמה וחוסם. ואז זיהיתי, כעס, כעס על העולם. על אי הצדק.

לא יכול להיות, שאחרי כל המכות האיומות שהיכו אותך, אחרי כל המאבקים שלך, אחרי הדברים הטובים שהגעתם אליהם, את, יעקב והילדים, דווקא עכשיו, כשתום מתחיל להקים משפחה והנכדים נולדים ואתם כל כך שמחים בהם, כשטל ושירה רק מתחילים את חייהם כבוגרים, וגם

הם מביאים גאווה ונחת, אז נוחתת המכה הנוראית, והמחלה חוזרת ומכה בד. זה לא הוגן וכל כך, כל כך מכאיב. "לא האמנתי, כשאמרו לי שאי אפשר להירפא מהמחלה הזאת, אין מצב, לא יכול להיות. אבל עכשיו אני רואה שזה נכון", אמרת לפני זמן מה. עכשיו, גם אנחנו מבינים שזהו.

תחסרי לנו, עירית. לחניכים, לעובדים במוסד, לבית מצר, שהיה ביתך והיה יקר לך כל כך, ובמיוחד ליעקב, לתום, טל ושירה, לנכדים ולשאר בני המשפחה. אבל הדברים שעשית ויצרת, בדרכך המופלאה, כל הזיכרונות, יישארו וימשיכו הלאה. ואלו הם שינחמו אותנו ובמיוחד את משפחתך.

יעקב, תום וטל, טל ושירה ושאר בני המשפחה, אנחנו איתכם בכאבכם.

בית מצר

אהבת אמת - סוקי רותם

עירית חברתי היקרה,

החברות שלנו לא כללה בתי קפה, שיחות נפש או בילויים משותפים. הייתה זו חברות נפש. אהבתי אותה אהבת אמת.

היה לי חשוב שהיא בסביבה, ידעתי שהמקום בו היא נמצאת שווה יותר. רכשתי לעירית כבוד רב.

הסביבה לא ידעה מה באמת עובר עליה. היא תמיד נראתה עסוקה, נמרצת, עניינית ותמיד בעשייה. גולת הכותרת של עבודתה החינוכית היו ילדי המצוינות.

לנו (משפחת רותם) היו שני ילדים שזכו לליווי הרציני שלה במהלך לימודיהם במוסד. עדי, שבשנה זו מסיימת י"ב וגל תלמיד כיתה י'. עירית ידעה להעצים את הילדים. לשבח את יכולותיהם בפניהם ובפני המשפחות, בהתפעלות הייתה מספרת לאיזה גבהים הם עוד יגיעו. דרכינו הצטלבו במספר צמתים, ביניהם התרבות במצר וההוראה ב"מלוא". עירית הייתה מעורבת דרך קבע בעשייה התרבותית בקיבוץ. בכתיבה, בהנחיה ובארגון. היה לה חשוב שיהיו חגים ראויים ומרוממי רוח. היא האמינה בכוחה של החברה להעצים את היחיד, ללכד, לתת הרגשת שייכות.

ב"מלוא", נמנתה שנים רבות בצוות ההוראה - מרכז הוותיקים של המועצה, הקתדרה העממית. עירית מצאה בו כר נרחב לעשייה. היו שנים שמערכת השעות שלה בבית הספר בו לימדה, הייתה מלאה והיא התקשתה למצוא חלון זמן לשיעוריה במלוא, אך היא לא ויתרה. עירית ראתה בהוראת המבוגרים זכות.

נושא ההוראה היה: "שעשועי מוח" בשיטת שלושת הכובעים. היא הייתה המרצה הראשונה שהביאה בפני הוותיקים את הנושאים הקשורים לפיתוח כישורי המוח, יכולות קוגניטיביות, חשיבה ועוד. הקורס היה ברמה אקדמית והועבר ברמה גבוהה. האנשים היו צמאי דעת ועירית סיפקה את מבוקשם.

עירית, המקום אינו אותו מקום בלעדייך. חסרונך יורגש בכל כך הרבה מקומות ואין תחליף. אוהבת ומתגעגעת,

סוקי

הקיבוצניקית האולטימטיבית - רותי מילשטיין

עירית יקרה,

קשה לתפוש, שלא נראה אותך יותר, בינינו, טופפת נמרצות בצעדיך הקטנים, בתנועותיך העדינות כל כך ... אני עדיין רואה אותך, כך, לנגד עיניי – בחיוך (גם אם הצטמצם לאחרונה, כמו גם פנייך...) – חיה כל כך; ומסרבת להאמין שחלפת מעולמנו...

האמנתי שאת ומשפחתך, בתושייתכם הרבה, תוכלו למחלה, כפי שצריך היה לקרות בעולם צודק יותר. בדמותך המתפקדת, גם בשעות קשות של כאב ואי ודאות, נטעת – בי לפחות – תחושה ותקווה שתישארי עמנו עוד הרבה זמן. סירבתי להפנים את מה שנאמר, "שהמצב לא טוב", כי נראה היה שאת ניצחת מזה זמן רב את הסטטיסטיקות; ותפקדת במלוא הפעילות עד לאחרונה כמעט, עד אשר.. הושליתי. גם כשאמרת בעצמך (אמנם בלאקוניות רבה) ש"המצב לא טוב", לא חשבתי שהוא באמת כל כך גרוע.

עירית יקרה – נמרצות, עשייה והתעניינות בכל הסובב – אפיינו אותך כל כך! כל אלו התקבצו בך, בתוספת חכמה וידע בתחומים רבים מאוד, ללא גרם של יוהרה! לביתך עשית, ובנית בהצלחה רבה, יחד עם יעקב, תא משפחתי לתפארת. אך אף פעם לא דאגת רק לדליית אמותיך – בכל מקום שנמצאת בו, הבטת מעבר למעגל האישי שלך.

פה, בבית, בקיבוץ מצר, תמיד היית בעיניי הקיבוצניקית האולטימטיבית שכולם צריכים לנהוג כמותה, ממש "האידיאל טייפ". כמה אהבת את הקיבוץ ואנשיו, וכמה חשוב היה לך שהכול יתנהל כפי שצריך היה לדעתך להתנהל; ופעלת לשם כך בשקט ובצנעה, כהרגלך. דעתנותך הרבה ומחשבתך הבהירה לא נותרו אף פעם בינך לבין עצמך, או כרעיון תאורתי גרידא. במעשיותך הרבה פעלת כדי לממש את שראית שיש לעשות. תרמת רבות בתחום התרבות, והנחת יסודות רבים למסורת זו במצר שאולי מעטים יודעים שחלקך בה גדול מאוד – בעיקר בחגים, ולהבדיל, אף בטקסי אבלות. כמובן, שגם בתחומים הללו היית סופר יסודית כפי שרק את יכולת להיות, כשהכול מבוצע בשלמות ובאיכות האופייניות לך כל כך. (התרגשתי כל כך באזכרה שארגנת לאביך, לא רק מעצם המעמד, אלא מאיכות האירוע, שלדעתי לא זכינו לשכמותו.. וזו רק דוגמה אחת).

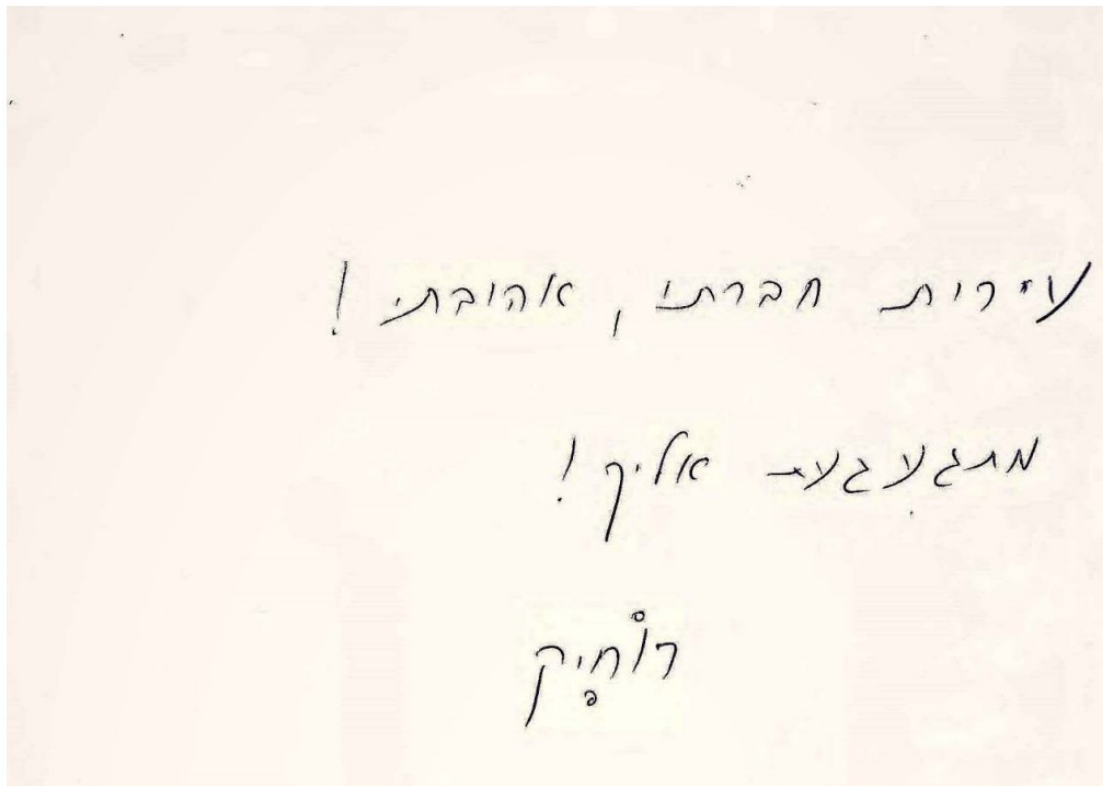
עד לאחרונה אף היית חברה בוועדת ביקורת. פעילות זו, כמו גם פעילותך בתחום התרבות, מצביעות על הקשת הרחבה של התעניינותך, תרומתך וכמובן יכולותיך הרבות. לכל הפעילויות הללו, שכמובן היו וולונטריות לחלוטין, מצאת תמיד זמן כי ראית בהן חשיבות רבה. תבנית זו של אישיותך וכישוריך יצרה מעיין נובע מתמיד של מחשבות, תובנות, רעיונות ותרגום מעשי להם (וזה נכון לגבי כל תחום שנגעת בו...). תמיד התלווה לזה, לדעתי, אף ממד גדול של תחושת אחריות, אחריות גדולה.

אותה תחושת אחריות ואכפתיות הורגשה אצלך במישור נוסף, בתחום שבין אדם לחברו. הבעת דאגה אמתית וכנה לאנשים סביבך, גם כאשר בריאותך החלה להידרדר. ידעת תמיד לומר מילה אישית, ואף יותר מכך, העלית רעיונות מעשיים לפתרון בעיות האדם אתו שוחחת או שהיה נושא השיחה, ולעתים אף פנית לגורם שלישי במטרה לעזור. נראה שכל מי שבא עמך במגע חש את האמפתיה וההתעניינות האמתית בו, בזה אי אפשר לטעות. אני בטוחה שלא רק אני חשתי זאת, וזו באמת התכונה שבעטיה מעגל האנשים שהעריך אותך, ויותר מכך, אהב אותך כל כך – עצום !

הצירוף של הכישורים, העשייה ושאר המעלות הנהדרות שניחנת בהן (שרק חלקן הוזכרו כאן...), עם אהבת האדם והעניין האמתי בו – הם צירוף מופלא בלתי שכיח כלל, אם לא נדיר אפילו.

עירית, היית אדם טוב לב, ועשית רבות למען הסובב אותך. בכל לבי אני מקווה שידעת כמה רבים האנשים המוקירים אותך ואוהבים אותך !

בנובמבר... - עדנה ברא"ס

בנובמבר

בנובמבר הסתיו פחות מדכא

בנובמבר היורה יורד

בנובמבר האבק נשטף

בנובמבר הכול נעשה ירוק

בנובמבר שמחים עם הגשם

בנובמבר מחפשים פטריות

בנובמבר מטיילים בשבת שטופת שמש

בנובמבר 1955 נולדו במצר שלושה

בנובמבר חוגגים השלושה יום הולדת

השנה

בנובמבר הסתיו התארך

בנובמבר היורה לא ירד

בנובמבר האבק לא נשטף

בנובמבר הכול יבש וצהוב

בנובמבר עצובים

בנובמבר לא חפשו פטריות

בנובמבר לא טיילו בשבת כי השמש בערה

בנובמבר השלושה לא חגגו יום הולדת,

כי בנובמבר 2017 עירית איננה איתם.

קשר של דורות – חנה מילשטיין

אני חוזרת חמישה דורות אחורה בבואי לכתוב מספר מילים בערב האזכרה הזו. זה יסביר כמה זה השפיע על עירית, על אישיותה ועל ודרך החיים שבחרה. הכרתי את הסבים של עירית בהיותי בת שש. אנשים שעיקר דאגתם הייתה להתפרנס על מנת לתת חינוך טוב, מבוסס על הערכים של אחריות, נתינה ומסירות ויושר. משפחה ציונית שעלתה ארצה אחרי הבנים: ברל, שורית, משה ושושנה.

עם שורית עברתי מסלול רציף של ילדות, נעורים ואחר כך בגרות. אחרי הלימודים בתיכון התקרבו לתנועת (השומר הצעיר), ועלינו ארצה בפלוגה הראשונה ב-1951. שורית הקימה משפחה עם דויד, נולדה עירית, אחרי כמה שנים הצטרפה רעיה.

הקשר הלך והתחזק עד שנעשינו חברות בנפש. עברנו דורות כמה פעמים, גרנו תמיד כשכנים, דלת ליד דלת עד ליום פטירתה.

שנים עבדה שורית כמטפלת בתינוקות ובגיל די מאוחר החליטה ללמוד סיעוד. עבדנו ביחד במרפאה. התמסרה לעבודה וברור ששם מצאה את יעודה. היא אהבה מאוד את עבודתה. לכן, הדאגה לחולה, החיפוש אחרי מזון, והמסירות נעשו לא מתוך מחויבות אלא מתוך אהבה אין קץ.

וכעת על עירית.....החלק הכי כואב בכתובה. ...

הקשר ביננו היה ללא ספק מאד רגשי, בשיחות איתה לא הרגשתי את הפער בגיל. הייתה לנו שפה משותפת מבוססת על אותם הערכים. כך אפשר להבין איך ה"גנים" עברו מדור לדור.

עבורי היא הייתה בן אדם. בן אדם שהתעניינה, דאגה, ניגשת לחבר בצניעות, ברוחב לב. פונה לילד, לצעיר ולמבוגר בכבוד. הרגשנו תמיד את הערכתה לוותיקי מצר.

מושיטה יד תמיד. מוכנה לתרום גם כאשר עסוקה עד מאוד, והייתה עסוקה 25 שעות! תמיד נענתה לבקשה, הנחייה, בחירת שיר או טקסט ולהקריא בקול נעים וכמובן ללא שגיאות!

בצעדיה הקטנים והמהירים מסדרת מקומות ישיבה בחגים, במפגשים חברתיים, ובכל הנדרש. תמיד מוכנה לתרום לקהילה, גם אם הייתה לה ביקורת.

עירית נולדה בקיבוץ של שנות החמישים, כאשר כל הערכים שאנחנו הבאנו מהמשפחה ומהתנועה היו ללא עוררים. התנדבות, עזרה, שותפות, דאגה לאחר, חיים צנועים, הסתפקות במה שיש, חריצות בעבודה, לקיחת אחריות היו אבן יסוד בהתפתחות שלנו, כקיבוץ וכפרט.

וכל זה היה אצל עירית. אין לי ספק שהורישה לבנים את הדבר הכי חשוב: לדעת שאתה בן אדם, שאתה חי עם אחרים שאולי זקוקים לעזרתך, שרק אם תיתן יד - תרמת המון, שהדברים לא נמדדים בכמות אלא באיכות.

עירית נפרדה מאתנו אך אנחנו לא נפרדנו ממנה....

חנה

עוד נשאר לנו כל כך הרבה על מה לדבר - תמר דורי

עירית היקרה,

קשה להאמין שכבר חודש עבר ואת כבר לא איתנו כאן. כאילו רק אתמול נסענו יחד לסינימאטק, לאופרה ולחוג פסיפס. עוד נשאר לנו כל כך הרבה על מה לדבר ולסגור עניינים לגבי שנה הבאה בבית הספר. אני תוהה לאן הלכו כל המרץ והאנרגיה? לאן הלך כל הידע והניסיון שרכשת וצברת לאורך השנים?

כשסיפרת על כך שחלית, היית נחושה לנצח את המחלה והפגנת בטחון ואופטימיות. לא פעם אמרת, שמה שחשוב זה להרוויח זמן, כי כל רגע יכול להתגלות טיפול חדש או תרופה, שיכולים להפוך את המחלה לכרונית. שיתפת אותי לא מעט על מהלך הטיפולים והבדיקות אך גם על השעות שהיית עם עצמך בהן עלו המחשבות והדאגות לעתיד. בעיקר הדאגה לילדיך שהיו יקרים לך ומקור גאוותך. לא פעם שאלתי את עצמי איך את מצליחה לתפקד בצורה כל כך מיטבית שעננת שכול מרחפת מעל לראשך?

ההתמודדות שלך הייתה מעוררת השראה. היית גיבורה. נלחמת באומץ רב ובאצילות נפש מבלי להכביד על הסובבים אותך.

מרגישה שזכיתי להיות בקרבתך, לעבוד איתך, ובעיקר להיות חברה שלך. חברות אצלך הייתה מתוך אהבה אמיתית לאדם, ומתוך נאמנות, מסירות ונתינה מבלי לצפות לתמורה. ידעת לתת עצה מתוך ניסיוןך ויכולתך לנתח בצורה מדהימה מצבים ואנשים. הקשבת ותמכת ברגעים קשים ושמחת ונתת תשומת לב ברגעים המאושרים.

עירית, אני רואה אותך בראשי הולכת על השביל בנמרצות האופיינית לך, שומעת את קולך שואלת: "מה נשמע?" ו"צ'או אני חייבת לרוץ" עם חיתוך דיבורך עם הריש המגלגלת וחושבת, אולי את איננה כאן אך נוכחותך מאד מורגשת ומוחשית ולכן גם- כל כך חסרה.

חברתך האוהבת **תמר**

* * * * *

הזכרונות היפים - מרי וסרג'יו סעד

עירית, כאשר הגעתי לקיבוץ היית ילדה מתבגרת. כבר אז היית בולטת באישיותך. בחתונה שלך עשיתי לך תסרוקת. אמרת שאת רוצה משהו פשוט. וזה מה שאיפיון אותך – הפשטות, היית אישה מוצלחת, דעתנית, טובת לב וחברה טובה. אנו כל כך כואבים את לכתך. היתה תקווה שתתגברי, אך זה לא קרה. נשארו רק הזכרונות היפים,

מרי וסרג'יו סעד

המורשת הנאצלת - ליעד סידר

יעקב היקר, מורי ורבי, ידידי ורעי,
התרגשתי ודמעתי שוב למקרא מילות הפרידה היוצאות מהלב,
מכמירות ומרטיטות אותו עד בלי די.

איני יודע אם יש בכוחן של מילים או מחשבות להקל במשהו על משא היגון והדאבה המכביד,
שנגזר עליכם באכזריות אבל אנא הרשה לי לשתף אותך במחשבה שחלפה בי: מי שזכתה לגעת
בכל כך הרבה אנשים בכל טווח הגילאים, להעניק, להעשיר ולהרעיף מעצמה ומערכיה התרומיים,
לכוון, להשפיע, לדחוף קדימה, לשמש מורת דרך, לעצב תפיסות עולם – תמשיך לעד להיות קיימת,
נוכחת ומשמעותית בעולמנו.

המורשת הנאצלת והמופלאה שהותירה והיותה חלק חשוב מדמותה ומהווייתה, נטועה ושוכנת
לבטח במוחם וליבם של רבים וטובים, ממשיכה לפעום, לחיות ולהזין את הענפים הטובים ששלחה
כמו-גם אלה שכבר שלחו הם.

את זאת – שום מחלה ארורה לא תוכל למחות.

הווייתה, מידותיה הטובות, הילוכה ושפתה עוד תמשכנה להופיע ולהיראות בכל רחבי הארץ ובכל
קצוות תבל, הן באמצעות השושלת הפיסית הנהדרת שיצרתם יחדיו והן באמצעות אותם רבים
וטובים שנושאים ונצרים בקרבם את המורשת הרוחנית שהקנתה בהם. בטוחני שעוד מזומנים
לכם ולכל מכריה ואוהביה מפגשים מרגשים ומפתיעים עם אנשים נהדרים שמהו משמעותי ממי
שהם ומה שהם אומרים, חושבים ועושים טומן בחובו חותם עמוק שהותירה בו עירית.

שלך, ליעד

* * * * *

תחסרי לנו - ארלט ואלברטו

עירית אהובה,

כל חיי במצר היית נוכחת, משפיעה, מכוונת, אוהבת.

אהבתי אותך ותמיד נפעמתי מהחיוך שלך,

תחסרי לי. את כבר חסרה. **ארלט**

עירית היקרה שלי,

אהבתי אותך ואת משפחתך. כל כך קצרה האהבה. כל כך ארוך העצב,

זוכר אותך תמיד, **אלברטו**

לשאוף למעלה! – עופר מוקדי

"לשאוף למעלה" - עבורי – זהו צמד המלים שמייצג אותך, עירית, בצורה הנאמנה והמלאה ביותר – לשאוף למעלה! לשאוף לגבהים, ולהישגים ולשיפורים.

להרים עיניים; לכוון גבוה!

נכנסתי לעולם של חינוך והוראה לבני נוער בשלב יחסית מאוחר, ולמרות ניסיון בהוראה מסוג אחר - נדרשה לי חניכה במגוון תחומים. לרוב ידעתי למצוא חניכה כנדרש, אך בתחום בולט אחד לא היתה כלל שהות לחפש – תחום המצוינות! התחום שלך, עירית.

לא הותרת לי כל פתח "למילוט", פתח שלא היה עולה בדעתי לחפש, כמובן – לקחת אותי בשתי ידיים והרבצת בי את התורה. בדרכך.

בדרכך - אשר אינה מותירה כל חופש שלא לשאוף למצוינות, אך מותירה את כל החופש שבעולם באשר למציאת הנושא האישי לשם כך.

בדרכך – שמעודדת כל פרט לחשוב באופן יצירתי ומקורי, ואינה סובלת מי שהולך בתלם מתוך עצלות.

בדרכך – שעל אף כל האמור לעיל (ושמא בזכותו?), יש בה הרבה סובלנות ורוך, אמפתיה והכרה בערכו של כל אדם ככזה.

בדרכך – שפשוט חייבת להמשיך להתקיים בתלמידיו הרבים – צעירים ומבוגרים.

זכיתי לעבוד אתך גם במוסד החינוכי מבואות עירון וגם בביה"ס רעות, ללמוד ממך וללמד לצדך. לגדל תלמידים סקרנים וחקרנים, ולעודד לכך גם מי שאינם יודעים שהם כאלה...

תודה רבה על כל מה שהענקת לסביבתך – לתלמידיו ולשותפיו.

היי ברוכה בלכתך.

עופר

המוסיקה כדרך חיים - מירי גרוסברג (המורה לקלרינט)

עירית בר מצרא את היית.

חיוך לבבי, מעט ביישני ומבט חודר

זוכרת אותך נערה בשעור הנגינה

אהבת את הקלרינט ואהבת את השיעורים

ניגנו רביעיות עם יתר התלמידים.

"אולפן למוסיקה מנשה", כך קראו לזה.

והיו מפגשי התזמורת בחופשות, תזמורת בני הקיבוצים – תזמורת הנושפים

ואני מדריכה שם וחווה דרך ודרך חברייך את הנעורים המתפרצים.

עברו שנים. ההסטוריה זורמת, את מגדלת עם יעקב משפחה לתפארת,

והמוסיקה – המוסיקה ממשיכה כדרך חיים.

דרכנו נפרדו ועם זאת כה שמחתי לפגוש אותך בהזדמנויות לאורך הדרך.

את מחלתך לא גילית לי או לסובבים אותך

ורק אותו חיוך שחייכת אלי – מלא אהבה,

ובכל פעם הזכרת לשברצונך לשוב ולאחוז בקלרינט - לחזור לנגינה.

כעת אני בטוחה, את שומעת את נגינת מלאכי השרת השמימית.

נפרדת ממך בזיכרון מלא אהבה,

מירי

* * * * *

צ'יפס חברתנו היקרה!
אוהבתי אותך ואת טוב איבך.
תמיד שלחתי לך חפצים ואהבה במחווה המשותפת.
לדיווחי אודך לטוב ולכבודיך את לבתי.
אנימני נישאר עם הכבוד וההערצה המשותפת
נצור את אהבת החיים והאופטימיות שלך.
באהבה - אפרח, דפנה ולני
מבית אולנה...

עירייה יקרה,
 הכיתה לי הצגה להכניס, בחברה צוה סביה ספרי,
 כמורה עילדי וכאמא לא שורה בכיתתי.
 אדם נפלא, מלאה ידע, נמרזה, מלאה אלקטרוניק ושמחה,
 תמיד מחיימת ורואה בכל דבר את החיובי.
 אהבתי תמיד לפגוש אותך במסדרונות ואלוהי אונת אצט
 לי תמיד הנדון בלתיים נשדוה אל העקודה החינוכית.
 עירייה, קלה להאמת לשאז אינך,
 תמיד אצטגי את החיוך והאור בלתיים,
 את החיוך בה אימדת אד נעב הייתה תלמיד לך
 הנצליתי בהתי הספרי.
 מזרינה אותך מאלי,
 אלהי

עירית, הלכת מהר מדי - חני ועמית

עירית,

מכירה אותך שנים. אשה מדהימה שאת!

חווינו שבתון משותף. לקחת אותי בכוח למסע של שבוע – בזכותך !! ורק בזכותך נהנית.

אשה יקרה שלי, הלכת מהר מדי ובלי מילים... לא סיימנו את מה שהבטחתי לך! את אצילית,
 חכמה וישרה! יש כל כך הרבה דברים שיתארו אותך, אבל... רק מי שמכיר אותך יוכל לומר איזה
 בן אדם נפלא וטוב היית!!! קשה לומר היית !

גידלת ילדים לתפארת, השקעת כל כך הרבה מסביבה – קשה לי לעכל שאת לא פה.
 הכל נשאר באמצע. מתגעגעת מאד ובהלם !! אני עם חני, ושתינו מעריכות ואוהבות אותך .

חני ועמית

יודעות מה עשית ומה היית !

אני רוצה לחבק אתכם - שלומית לוטם

עירית יקרה, קשה לי להאמין שאת אינך והלכת לעולמך. רק שבועיים לפני לכתך דיברנו ארוכות, על ענייני הקיבוץ, המדינה, וכמו תמיד הגענו לעניינים אישיים: משפחה, עבודה ובריאות. שוב שיתפת אותי בידיעה שאת על זמן שאול, ואת לא יודעת כמה זמן עוד נשאר לך. ואני גם הפעם בתמימותי, חשבתי שתגברי על המחלה, כמו שהתגברת בעבר על קשיים שניקרו בדרכך. נראית לי ממש טוב, ואף אחד לא יכול היה לחשוד שהמחלה חזקה ממך. למרות תחזיות הרפואה האמנתי שתצליחי.

כל כך רצית לחיות וביטאת זאת כל יום מחדש. היית גאה במשפחה שלך ובהצלחות של כל אחד ואחד מהם. במיוחד התגאית בנכדים ורצית עוד ליהנות מהם כמה שיותר. סיפרת לי שעומד להיוולד לך נכד שאולי לא תזכי להכירו. היה נראה לך לא אחראי להתחייב לעבודה במוסד בשנה הקרובה, וטענת שאת לא יודעת כמה זמן עוד נותר... בזמן האחרון אף חילקת ספרים לי ולמורות אחרות והיום נראה לי שכך בחרת להיפרד.

ביום הזיכרון עברתי ליד ביתך, רציתי להיכנס ולהיפרד ממך, הבנתי שהמצב התדרדר ואיחרתי את המועד.

עשיתי חשבון שאנו עובדות יחד למעלה מ-30 שנה בבתי הספר היסודיים במצר ברעים וברעות, ובמוסד החינוכי. בחלק מהזמן ניהלת, לימדת מחשבים ועברת למצוינות. גם במוסד המשכת להוביל את המצוינות. עסקת בעבודות גמר ובהכנת החניכים לצבא.

כל יום שהגעת למוסד היה בשבילך חג: אהבת להיפגש עם התלמידים, עם הצוות, נראה שאת מתגאה בהם ובעבודות שלהם ואת רוצה לתת להם עוד מעצמך. תמיד השקעת את כולך, נתת את כל מה שיכולת במסירות, באהבה במקצועיות ועם המון נשמה. אף פעם לא ויתרת לעצמך. גם בימים הקשים היית מוכנה לסייע: במילה טובה, בעצה, בהחלפה, וכל זאת נכון גם לגבי שאר תחומי החיים. לא היו לך חיים קלים, המוות של רעיה, ומחלות ההורים ומותם לא הקלו עלייך אך את ידעת לשאת בעול, טיפלת בכולם באהבה ובמסירות. ידעת לשמוח איתנו בכל שמחה משפחתית ותמיד פרגנת עם המון אהבה. אני מקווה שנפרדת מהחיים ללא סבל רב.

בשבילי את סמל ליושר, לאהבת החיים ולמסירות אין קץ.

אני רוצה לחבק אתכם יעקב, תום, טל, שירה, טל, יהב ורגב ולהבטיח שתמיד נהייה פה בשבילכם.

נוחי בשלום יקירה, תחסרי לי מאוד

באהבה, שלומית

האדם הנדיר - קובי גרוסמן

עירית אהובה, את היית אדם של ערך מוסף.

לא שהפנית עורף למקצועות הליבה, או זלזלת במיינסטרים כמנהגם של מהפכנים בפרוטה – אבל כשלעצמך בחרת לעסוק במה שמעבר: מצוינות, עבודות גמר, דרכי חשיבה, הכנה לצו ראשון ועוד כהנה וכהנה... ובכל מרחב שבו דרכה רגלך פעלת בהתלהבות טוטאלית, מתוך תחושה עזה של מעשה שליחות, בראש גדול ונשמה יתרה.

ואם נבחרנו השנה כמוסד חינוכי לקבל את פרס החינוך הארצי – הרי שלך חלק נכבד בזכייה זו. בתי ספר רבים יכולים להתברך בתלמידים בעלי הרגלי למידה מושרשים היטב המצליחים בבחינות הבגרות, במורים בעלי שיעור קומה ומעוררי השראה, ובאקלים בית ספרי המתאפיין בפתיחות, רגישות והכלה – אולם אצלנו התווסף לכל אלה הערך המוסף של חדשנות חינוכית, מחקר אקדמי ושילוב בין חינוך לחברה, והוא אשר הטא את הכף וזיכה אותנו בכבוד ובהערכה רבה מצידן של ועדות הפרס. ואת, שהקדמת את זמנך בכל המישורים בהם פעלת, היית אשת מפתח בעיצוב היצירתיות החינוכית של מבואות עירון, ופועלך הטביע את חותמו המבורך על מישור דומיננטי זה ועל נגזרותיו – וימשיך להדהד גם הלאה.

בשנים האחרונות עבדתי איתך שכס אחד בפרוייקט עבודות הגמר, ואני יכול לומר כי רעיונותיך, יוזמותיך ופעילותך האינטנסיבית שדרגו במידה ניכרת את רמת הפרוייקט מבחינת תהליכי ותוצריו. את הובלת את הפרוייקט באחריות רבה, יצרת קשר אישי עם כל כותבי העבודות ומנחיהם, ידעת לתת מענה לכל השאלות והבעיות שהתעוררו ביחס לעבודות השונות ולקשרים עם משרד החינוך, ופתחת שערים אל העולם האקדמי דרך מפגשים, סיורים ותחרויות.

אני מברך על הזכות שנפלה בחלקי לשתף פעולה עם האדם הנדיר שהיית, עירית יקרה – אדם של ערך מוסף – ורואה חובה לעצמי ולבאים אחרי להיכנס לנעליך הגדולות, ולנסות למלא את החלל העצום שהותרת עם לכתך מאיתנו דרך עשייה הנאמנה לתפיסתך החינוכית, מורשתך ואישיותך המיוחדת.

המחוייבות והאכפתיות – אירית זנדמן

הכרותי עם עירית, החלה לפני עשרים שנה. עירית דרומי הגיעה אלי, כשהתמניתי למנהלת חט"ב, הציגה את עצמה כרכזת מצויינות בבי"ס היסודי הסמוך – רעות וביקשה להקים במבואות – עירון קבוצת מצויינות שתהיה המשך לפעילותם של התלמידים ב"רעות". מייד הסכמתי... ומאז נקשרה דרכנו לאורך כל השנים.

עירית ואני היינו מעבר לכל – חברות טובות. גידלנו ילדים במוסד ושיתפנו זו את זו בחוויות גידול הילדים ובכלל. המדהים הוא שתום – התחתן באותו שבוע שביתי הבכורה התחתנה ושתינו יחד חגגנו זאת עם הצוות בחדר המורים במבואות – עירון. לאחר מכן גם נולדו לנו הנכדים בהפרש של חודש.

עירית הייתה אישה חמה, ידעה לאהוב, להפגין אהבה ולפרגן. תמיד התעניינה בפרטים האישיים, החשובים באמת. שוחחנו המון ! אני מאוד נהניתי מהשיחות שלנו.

עירית הייתה אישה מצויינת ומצטיינת בעצמה. היא הקימה והובילה את תכנית המצויינות לאורך כל השנים. נורמות העבודה שלה היו מהגבוהות שהיכרתי - עירית ביססה סטנדרטים מאוד ברורים וגבוהים למורי תכנית המצויינות. היא ידעה כל מה שקורה עם התלמידים, גם אם לא לימדה אותם באופן ישיר. הדרישות היו גבוהות מהמורים וגם מהתלמידים. מספר התלמידים בתכנית הכפיל את עצמו במשך השנים.

המחוייבות של עירית, האכפתיות שלה, הרגישות שלה כלפי התלמידים וכלפי אנשים מסביבה בכלל, הפכו אותה לדוגמא ומופת לכל מי שעבד איתה ובוודאי לתלמידים שלה. הקשר האישי שעירית יצרה עם כל תלמיד ותלמיד בתכנית, הפך אותה לאדם משמעותי ביותר לתלמידים, והרי כל ילד צריך אדם משמעותי אחד שילווה אותו בחייו.

כולנו מאוד כואבים את לכתה של עירית בטרם עת. הכאב שלי הוא פיזי ממש – אהבתי אותה מאוד.

אירית

על עירית שתחסר - רקפת זהר

משפחת דרומי יקרה,

אהבתי את עירית מאד.

בכל מפגש במוסד היא פיזרה סביבה שמחה ואופטימיות,

תמיד מילה טובה,

התפעלות מהילדים שלי (ונדמה לי שלא היה ילד שלא מצאה סופרלטיבים להגיד עליו).

היא הצליחה לגרום לי להתלהב מכל מה שעסקה בו: עבודות הגמר, פיתוח החשיבה,

ועדיין מבלי להעמיד את עצמה במרכז, אלא תמיד את העניין עצמו ואת הילדים.

צר לי מאד על לכתה והיא תחסר לי ולילדים ששולחים את חיבתם והערכתם.

רקפת זהר

* * * * *

השראה ענקית - רותם ברדיצ'בסקי

עירית האהובה,

לא נתפס לדבר עליך בלשון עבר, כי רק לפני שבועיים נפגשנו במוסד.

דיברנו על העבודות שיש לשלוח למשרד החינוך, על החיים במצר, הקליטה ושאר ענייני היומיום.

חשוב לי להגיד ליעקב, לתום, לטל ולשירה - שכל הזמן אמרת כמה את אוהבת להגיע למוסד וכמה

את מרגישה את האהבה אלייך, ושלמרות כל הקושי - חשוב לך להגיע למוסד, לעבודה.

את אישה חזקה והשראה ענקית, חכמה, מסורה ואוהבת, וכששמעתי אתכם בליווי ההעצובה כל

כך – הבנתי מאיפה שאבתם את כל החוכמה. כמה אתם חזקים ומדהימים.

הלוואי ותמצאו את הכוחות להמשיך, לחייך, לאהוב, וללכת בדרכה של עירית.

היא תשאר בליבי תמיד

רותם ברדיצ'בסקי

באהבה גדולה,

העבודה המשותפת במבואות עירון - אילנה אבישר, תמר דורי

עירית היקרה,

בזמן האחרון עמדה עננת ברזל מעל ראשך ובידייך החשופות עצרת אותה מליפול... עד אשר עייפת. את שנאבקת לקיים שגרת חיים בתוך הסבל הנורא שעברת, שהיית אמיצה ונחושה להסתכל על הדברים ישר בעיניים, באופן הכי אמיתי ונקי. היית אצילית ומקור השראה לכולנו – למרות שידענו וליווינו אותך בסבלך, הופתענו! חשבנו שיש עוד זמן.

עירית, נשבר ליבנו במותך, ועם האירועים האחרונים, ליבנו כבר לא אלסטי, הוא נקרע לגזרים.

לפני כמה ימים התקשרתי לשאול לשלומך, שהרי עד הימים האחרונים ממש הגעת למוסד, כמעט תמיד, ולא ויתרת לעצמך. איזה עוצמות ומוסר היו בך, דיברת רק על עבודה ואמרת רק בסוף, בשקט, שהמצב לא כל כך טוב.

בשיחה הרגשתי שחסת עלי, עלינו, וכמו תמיד לא אהבת להכביד.

אישה חכמה את, מקום גדול תפסת במבואות עירון. התחנכת במוסד כנערה ובבואך לעבוד כאן כמורה הובלת את המצוינות, כישורי החיים, ההכנה לצה"ל ועבודות הגמר שהיו משמעותיות לך במיוחד. העשייה, התכנון והרצון שלך העז, תמיד לעשות הכל באופן מושלם, במחשבה עד הפרט האחרון – לימדו גם את אלה שהיו במחיצתך להיות מקצועיים מאוד.

האמנת בלמידה עצמית, פרואקטיבית ודרך חקר – הרבה יותר מלמידה פרונטאלית ושינון. את אדם עם אג'נדה חינוכית שיש בה ערכים ואקדמיה שהם כלים שלובים.

על עבודתך במבואות עירון עם הצוות והתלמידים – תספר תמר שהייתה שותפה לך, בצוות:

עבדנו יחד שנים רבות בתוכנית המצוינות. תוכנית אותה הובלת ביד רמה למעלה מעשור. בהכשרתך היית מורה לחינוך מיוחד והתמחית בלקויי למידה אך יחד עם זאת ראית לנכון לטפח גם את התלמידים הטובים. האמנת שיש לטפח בקרב התלמידים סקרנות ועניין, לקיחת אחריות ולמידה עצמית. הובלת התוכנית הייתה לך כל כך טבעית כי בחייך ובהתנהלותך המצוינות הייתה לא פחות מדרך חיים.

כרכזת ידעת לטפח גם את המורים שעבדו אתך. תמיד ידעת לתת עצה וכתף לעזרה שצריך הגישה שלך הייתה מעשית. היה חשוב לך שהמורים בצוות יתנו דוגמה אישית, ידייקו וישמרו על מסגרת וכללים. דאגת לאנשים, עודדת אותם להתפתחות מקצועית ואישית ונתת גיבוי ופרגון. תמיד התעניינת והקשבת. היה לך טוב-לב נדיר ונדיבות אין קץ.

אני מרגישה שצוות המדעים איבד שותפה מאד משמעותית לדרך ובעיקר חברה טובה וידידת אמת.

בשיחות הרבות שהיו לי אתך גילית המון אכפתיות לחינוך במוסד ובארץ בכלל. היו לך דעות מוצקות בכל עניין ותחום ולא פעם גילית באוזניי שאת מוטרדת מהארץ שאנו משארים לדורות הבאים. אך הדבר שהכי הטריד והעציב אותך היו הילדים שלך- תום טל ושירה. לא פעם אמרת לי שהם כל כך צעירים ואת רוצה להרוויח עוד זמן כדי להמשיך וללוות אותם. אך הזמן עמד מלכת ותוכניות רבות שרצית להוציא לפועל נעצרו באחת.

יהי זכרך ברוך

החופש לחשוב את המחשבות המתאימות - תמר כצמן מתוך מפגש הורים ותלמידים התשע"ז במבואות עירון

בתוכנית המצוינות אנו מנסים לעודד אתכם התלמידים לחשיבה, להנעה אישית, מיצוי הפוטנציאל הטמון בכל אחד ואחד מכם ולטעת בכם את ההרגשה שאין גבול להתפתחות והעצמה האישית. אנחנו עושים מאמץ לחשוף אתכם לנושאים מגוונים ואולי הדבר החשוב ביותר אנו מנסים לעודד אתכם לסקרנות.

עירית דרומי זיכרונה לברכה, נהגה לומר זאת בהזדמנויות רבות. את הערב הזה אנו מקדישים לעירית דרומי שהלכה לעולמה לפני כחודשיים, בטרם עת.

עירית הקימה את תוכנית המצוינות במבואות עירון לפני כ-20 שנה. היא הסבירה לי בתשוקה, לפני כ-9 שנים כשהגעתי למבואות, שלא ייתכן שבית הספר משקיע מאמצים ומשאבים רבים לקדם תלמידים מתקשים ולא נותן מענה לאוכלוסייה גדולה של תלמידים סקרנים. והוסיפה, שלנו- לצוות המצוינות, המחויבות לתת לתלמידים האלה את המענה לצרכים שלהם.

העבודה לצד עירית הייתה חוויה בלתי רגילה, עבדנו מסביב לשעון. אם זה סיור, חידון מתקשב, פעילות בנושא חלל, יום שיא בטכניון או פגישה של אסטרונוט. ניהלנו שיחות אל תוך הלילה כדי לסגור פינות. עירית לא הייתה מוכנה לוותר על אף פעילות שמגיעה לתלמידים והייתה עסוקה בלוליינות לוגיסטית מופלאה כדי לאפשר את קיום הפעילויות.

עירית דיברה על חדשנות שאנחנו לא יכולים להיות אדישים לשינויים שיש סביבנו, לא נרתעה מלהתחיל פרויקטים חדשים. היא סחפה אותי ואת צוות המצוינות אחריה ונתנה לנו להרגיש שאנחנו משמעותיים, שהעשייה חשובה, וזה מה שהשתדלנו להעביר לכם התלמידים. אני רוצה לומר לך עירית שאני לא מסכמת את העשייה שלנו ביחד. היא לא נגמרה בלכתך, כי השארת בנו חותם עמוק. הצלחת להעביר לנו, המורים והתלמידים, בכל הזדמנות את רעיונותיך החינוכיים, המוסריים והערכיים, ואותם נעביר לדורות הבאים. **"יש לכולנו 'חופש גדול' תמיד. החופש לבחור, החופש לחשוב את המחשבות המתאימות לנו, החופש להתנהג ולהיות מי שאנחנו רוצים להיות והחופש לחלום."**

תמר כצמן

"לא מחפפים" - נאווה דברת

עירית היקרה,

יהודה עמיחי בשירו "איך עומדים בטקס יום הזיכרון", שואל: "איך עומדים זקופים או כפופים"? "ראש מושפל כאשמים או ראש מורס בהפגנה כנגד המוות", ואולי בעיניים עצומות לראות כוכבים בפנים?"

ואני ראשי מורכן ועיני עצומות, וכבסרט רע חולפות על פני תמונות מיום הזיכרון לפני שנה, בו הבנתי שאנו נפרדות. דמעות זולגות מעיני, גדולות וחמות על החמצה גדולה, על שלא הספקתי לומר לך כמה חשובה ומשמעותית היית עבורי. ואת בוודאי שם למעלה שומעת ומבטלת ואומרת "עזבי נאווה על מה את מדברת"

אינני זוכרת היכן הקשר התחיל ואין זה משנה כלל, זכיתי להכיר אותך חכמה רגישה, אישה חוקרת בעלת עין חדה, ואומץ לומר את אשר על ליבך ובראשך היודע. לא פעם היית פה עבורי ועבור אחרים.

עיצבת בפני כולנו דרישה ברורה לעבודה עקבית בסטנדרטים גבוהים והכל מדויק. כל מילה, כל תו שנבחר. "לא מחפפים" כך אמרת לי.

לצד כל אלה היתה בך חמלה ורצון עז להוביל קדימה. חלמת חלומות להמשיך וללמוד, לגדל את ילדיך ונכדיך, להמשיך שותפות נפלאה עם יעקב, כמה סמכת עליו, ואמרת "בלעדיו אינני יודעת מה הייתי עושה".

לאורך 5 שנים דיברת עם הסרטן, הבטת בו בעיניים מפוקחות. חקרת עם יעקב בלילות, קראתם מאמרים, שקלתם את סוג הטיפול המתאים ומתי ומה לספר לילדים.

ידעת לומר לי: "נאווה המצב קשה" אך באותה נשימה "את באה איתי למוסד? 7:30 יוצאים"? ולי היה נוח להיות במקום המבולבל, לחלוס איתך חלומות, להסיט פחדים מהדרך ולטעת תקווה. מליבי דיברתי, לא רציתי להיפרד, ואמרתי: "עירית, אולי בביקור הבא תהיה עוד תגלית, עוד הצעה".

בשבוע האחרון אמרת לי "נאווה אל תדאגי עכשיו. תשאירי כוחות לאחריי שאלך. זה יהיה קשה" וכמו שאמרתי לך אז, אני משתפת אותך גם עכשיו: יש לך משפחה קטנה ונהדרת. נכון קשה הדרך, אך שם למעלה סמכי עליהם ובעניין הדאגה אני עדיין מחפשת את הדרך.

נאווה

אוהבת ומתגעגעת.

עירית, כמה את חסרה – מינה הרדוף

היית אישה מיוחדת, כזאת שחושבת על כולם ועל כל אחד ואחד. איכפתית באופן יוצא דופן. שאפת לקדם תלמידים, בכל גיל שהוא, לצעוד קדימה. לממש את הפוטנציאל הטמון בהם. חינכת לכך שיהיו פורצי דרך בחשיבה מרחיקת לכת, תוך גירויים טכניים, אין סופיים. כך ראיתי אותך עם לב ענק דואגת להוריך, ליעקב לילדים, למשפחתך, ולמשפחתו של יעקב. האיכפתיות התבטאה גם ברצון לעזרה בפעילות תרבותית, חברתית, במה שרק יכולת. היה חשוב לך כל דבר בחיי הקיבוץ. היו חשובים לך דרכי השינוי. היתה לך דעה בכל נושא. דעתנית היית, ולעיתים גם התבטאת בביקורת מתוך איכפתיות אמיתית. הכרתי אותך עירית עם הכנסי לביתכם. היתה קבלה הדדית והיכרות די מיידית. הערכתי ואהבתי אותך, ואת סמכת עלי ונתת לי לעזור עם הילדים. יותר ויותר הבנתי והכרתי את אישיותך. אפשרת לי להתחבר אל הילדים ובעצם לכל משפחתכם הרחבה.

כמה רצון טוב ונתינה היתה לך. התעניינת בכל אחד, גם בי ובני משפחתי.
 מאד שמחתי שהגעתם למסיבת יום הולדתי ה-70 וששרת איתי יחד בעיניים שמחות ולב פתוח.
 תמיד היתה לך נשמה מוסיקלית. עוד מימי לימוד הקלרינט. אפילו חשבת לחזור אליו ובסוף
 ויתרת בגלל המחלה.
 תמכת בניגנת ילדיך: תום, טל ושירה. כל כך אהבת כל רגע בו ניגנו לבד או ביחד.
 זה היה חלק משמעותי בחיי המשפחה, ולך היה חלק חשוב בכלל וגם בעידוד הלימוד, הנגינה
 ואהבת המוסיקה, שהצליח דוד להדביק את כולכם בה.
 עכשו את לא כאן ואת כל כך חסרה.

מינה

* * * * *

בזכות עירית - עמנואל אסנר, מתוך דברים שנאמרו ב"ערב מצויינות"

היום אני יכולה להגיד בגאווה: בוגרת תוכנית מצוינות 2000 של בית ספר מבואות עירון.
 (...) הרגשתי כאילו אני חלק מחממה של פרחים שמקבלים השקיה מיוחדת לטיפוח כל אחד. כל
 שיעור במצוינות היה שיעור מלמד, מעשיר גם מעבר למה שצריך ללמוד, יצירתי בדרכי הלמידה
 ואפשר גם לומר את זה מבלי לפחד – כיף.
 איך יכול להיות שבית ספר מוכן להשקיע כל כך הרבה בדברים שאינם שגורתיים בשביל ילדים
 שבכלל לא מתקשים בלימודים, אלא נהפוך הוא?
 וזאת עוד סיבה למה אנחנו כאן. בזכות עירית דרומי זכרונה לברכה, אישה מדהימה שנפל בחלקי
 להכיר. אישה שלא האמינה רק בחיזוק ילדים מתקשים, אלא גם בחיזוק, הערכה וקידום ילדים
 שרוצים ללמוד עוד. אותי אישית עירית לימדה בכיתה ז' – הלוואי ויכולתי להגיד לה היום כמה
 אני מעריכה אותה.
 בכל התהליך שלי במצוינות, היא תמיד דאגה לשמור על קשר ולשים עין, תמיד פרגנה ועודדה, גם
 אם זה לא האחריות שלה. עירית האמינה בכל אחד ואחד, דחפה עוד ועוד קדימה ואף פעם לא
 וויתרה עלינו.
 אני לא אשכח שהיא הייתה מגיעה לכיתה לשיחת יישור קו. שם הייתה מתאמת אתנו את
 ציפיותיה ובסוף אומרת: "כך מתנהג תלמיד מצוינות". והנה, גם מהמילים שלה אפשר להבין
 שוויתור זה לא אופציה והיא ממשיכה להאמין ולצפות.
 עירית, אני לא יכולה לומר שום דבר מלבד תודה.

דמות משמעותית - תלמידים של עירית

כשעברתי, בכיתה ג', מאילת לגן השומרון, לא כל כך הצלחתי להיקלט, וכבר לא זוכר למה, אך כשפגשתי את עירית, היא מיד הציעה שאגיע לשיעור העשרה.

זה היה השיעור האהוב עלי. אף פעם לא הרגשתי בו לא שייך. עירית דאגה שלכולם יהיה נעים ונוח. היא לימדה בצורה שונה מכל מי שהכרתי. חסרת ביקורת. היה נדמה שכל דבר שלימדה היה גם הפעם הראשונה שהיא נתקלת בו. היא נתנה הרגשה שגם היא לומדת והיא לא יותר חכמה מכל ילד.

7 שנים היא היתה המורה שלי. היה תענוג עצום כל רגע. אני רוצה לכתוב עד כמה אסיר תודה אני, שהייתה לי הזכות ללמוד ממנה כל כך הרבה!

המון תודה, **נוף עברי**

היא שינתה את חיי !!!!

* * * * *

עירית,

היתה לי הזכות ללמוד ממך מכיתה ה' כשהצטרפתי לתוכנית המצויינות, ולהכיר מורה מופלאה, מעוררת השראה ובן אדם מדהים שהיתה דוגמא אישית משמעותית עבורי.

ליווית אותי לאורך הדרך גם במעבר לחטיבת הביניים במבואות עירון. למדתי ממך המון על מדעים, חשיבה מתמטית, פיזיקה ומחקר. דברים שאני אזכור עוד הרבה מאד זמן בזכות אופן הלימוד שלך והחוויות שעברנו איתך.

היית אחת הדמויות המשמעותיות ביותר בחיי בתקופת הלימודים ואני אקח את זה להמשך.

תודה רבה, **נטע קורש**

* * * * *

עירית, את מלווה אותי עוד מהיסודי, כשהצטרפתי למצוינות עוד ברעות. את היית הראשונה שפגשתי בבית הספר שעודדה אותי ללמוד כדי לדעת ולהבין. התוכניות איתך תמיד היו בלי מבחנים ובלי עבודות. רק חידות, משחקים סיפורים ועוד.

כל מי שנשאר איתך זה היה רק כי הוא נהנה. את תמיד עודדת אותי להאמין בעצמי וביכולת שלי להתפתח מחוץ למערכת, לתחומים שיחודיים לי ועושים לי טוב. את ליווית אותי גם במעבר מהיסודי לחטיבה והפגשת אותי עם הרבה תחומי עולם ואנשים שונים. תמיד היית אוזן קשבת לתחושות שלי.

גם בתיכון המשכתי איתך, כששיכנעת אותי לעשות עבודת גמר. כרגיל, להתפתח ולהשקיע מתוך רצון וסקרנות, ולא כדי לעמוד בקרטיריונים מסויימים.

את הייתי בשבילי אחת הדמויות הכי משמעותיות בחיים שלי, ובבחירות שלי, וליווית אותי לאורך כ"כ הרבה זמן.

אתגעגע מאד, **לילך ברן**

על עירית ועבודת הגמר - נעה קובר

לפני שנתיים החלטתי לעשות עבודת גמר. לפני שנה, לקראת סוף המחקר היו לי כמה בעיות טכניות וכמעט וויתרתי... ואז אישה מאוד מיוחדת שקוראים לה עירית דרומי ישבה לי ממש חזק על הוריד ולא נתנה לי לפרוש.... איכשהו זה עבד לה.

לפני כחצי שנה אותה אישה מיוחדת נפטרה ממחלה. היא לא נכנעה למחלה עד הרגע האחרון, רוב ביהס בכלל לא ידע שהיא חולה..

לפני 4 ימים השתתפתי בטקס גור אריה לעבודות גמר מצטיינות בו העבודה שלי זכתה בין עשרת המצטיינות בארץ.

לעבודה יש הרבה משמעות בשבילי, אבל רציתי לדבר דווקא על המשמעות של עירית.. לפעמים בנאדם כל כך רגיל להלחם על האנשים סביבו עד שהוא לא מבין כמה הוא משפיע עליהם.. עירית הייתה כזאת, היא עשתה כל דבר עד הסוף ובכל הכוח ולאנשים שסביבה לא הייתה ברירה אלא להדבק במוטיבציה שלה ולא לוותר לעצמם..., ובזכות אותה מוטיבציה ואותה אישה מיוחדת גמרתי את העבודה שלי וזכיתי בפרס.

היום הוא יום המורה, וזה נראה לי פלטפורמה מצויינת להודות למורה שלא ויתרה עליי וגרמה לי להתעלות על עצמי באמת.

נעה קובר

דצמ' 2017

תודה עירית, צריך יותר כמוך

* * * * *

תחסרי לכולנו מאד - מאיה, שני

עירית היקרה,

אנחנו כל כך מצטערות על לכתך בטרם עת. היית אדם יקר וחשוב במהלך חיינו. הכרנו לראשונה במסגרת תוכנית העשרה בכיתה ז'. משם ליווית אותנו במסגרות השונות בלימודים, באולימפיאדות של מתמטיקה ומדעים, בניסויים מעבדתיים, ובפרויקט הגדול ביותר: "מבואוטו" שזכינו בו במקום הראשון בעיקר בזכותך.

שאיפתך למצויינות ולהצלחה ניכרו כל כך, וללא ספק היית זו שהשפיעה והובילה אותנו לחתור להצלחה. היית חלק ניכר בהשפעה על קבלת החלטותינו לעתיד – בבחירת תחום הלימודים, ונתת השראה שלא צריך להתפשר.

חוץ מהרצון לשאוף לגבוה ביותר, היית בתור אדם בחורה מדהימה! תמיד הזמנת אליך לביתך, התעניית בסובבים אותך ודאגת לשלום כולם.

עירית, את ללא ספק תחסרי לכולנו מאד,

מאיה פישביין, שני פרי-אור

אוהבות מאד,

סבתא מעורבת ומשמעותית - טל חכים דרומי

שבוע 2+38 להריון של הנכד. שלישי שלך. הבן השלישי שלי. כמה את חסרה לי עכשיו. חזרנו בלילה מארוחת החג של ראש השנה אצל אשי. הרבה דיבורים על הלידה המתקרבת, והמילים שלך חסרות לי. הרי זה ברור שהיית דואגת וזה גם ברור שהיית מבטאת רק חלק מהדאגה, כדי לא להדאיג אותנו יותר. אבל אני יודעת שמעל הכל היית שמחה בשמחתנו על החדש שאוטוטו מצטרף וגאה מאד בהיותך עוד רגע סבתא לשלושה.

"כמה שאני צריכה לחיות עד אוקטובר" אמרת לי באחד הימים האחרונים, כשכבר ידעת על ההריון וגם ידעת שהסיכויים לחיות עד אז קלושים. משאלה שלא תתגשם, וכל כך קיוונו שתספיקי להחזיקו בידיך.

עכשיו לילה וקשה לי לישון, כי הריון, ואני חושבת על הלילה אחרון איתך. הבחירה האמיצה שלך, למות בבית, בדרך שלך. לא להאריך את הסבל, בסוף לקבל את מה שהחיים והמוות מזמנים לנו. השעות הארוכות שביליתי על הספה לידך, מאזינה לקול נשימתך הזכירו לי יותר מכל, את הלילה הראשון שאחרי הלידה של יהב. התינוקת שוכבת לידי ואני מקשיבה לנשימות וישנה לא ישנה מרוב דאגה ואהבה וכל הרגשות שמתערבבים שמחה ועצב וכאב וקבלה.

עד שעלה הבוקר וידעתי שזהו.

עירית, הכרנו הרבה שנים. מאז שתום ואני היינו בייג וטל ושירה עוד היו קטנים, זכיתי להכיר אותך כאמא של תום, כאשה חריפה בעלת עמדות נחרצות ונכונות אינסופיות לתת הכל למען המשפחה.

אני רואה בתום כל כך הרבה דברים ממך, ועכשיו כשאני אמא בעצמי, אני לומדת להעריך אותם יותר.

ברגע שיהב נולדה נהיית סבתא מעורבת ומשמעותית. שואלת, מתעניינת, אוהבת ומתגעגעת.

היו תקופות טובות יותר של המחלה שאפשרו לך להיות איתה ועם רגב לחלוטין והיו גם תקופות לא פשוטות, אך תמיד לא וויתרת על הסבתאות, להקריא עוד סיפור, להסביר עוד תהליך, לשלוח את המשחק הכי נכון והכי מדויק לשלב ההתפתחותי. ולא הפסקת להתפעל מהם. כמה חכמים וכמה מתקדמים לגילם (בחצי חיוך היית אומרת שאת אומרת את זה באופן אובייקטיבי לחלוטין, כאשר מקצוע).

כמה שאני שמחה על הזמן שזכו בך, כך אין גבול לעצב על לכתך, על הסבתא שכבר לא תהיי להם.

כמובן, כמו כל יחסי חמות וכלה, היו לנו ויכוחים ושיחות על חינוך וגידול ילדים. באחת מקבוצות הפייסבוק שהייתי חברה בהן מישהי שאלה: יש מישהי שמסתדרת עם חמותה? בבקשה תכתבו לי, שאני אדע שיש אפשרות כזו. אני כתבתי שאת סבתא נהדרת שקשובה מאד לבחירות שלנו בנוגע לגידול הילדים. שמוצאת תמיד איך לעניין ולאתגר אותם ומתחשבת בנו מאד, גם אם לא מסכימה עם כל הבחירות שלנו. והוספתי שאני כנראה לא מעריכה את זה מספיק.

בימים האחרונים לפני לכתך מעמנו אמרתי לך שוב ושוב, איזו סבתא נהדרת את, ושאיני מבטיחה לך שנמשיך לשמור על הסקרנות של נכדיך ולאתגר אותם ברוחך.

שבוע 2+38, לילה, כמעט 5 חודשים עברו, והנה אני סוף סוף מצליחה לכתוב לך. מתגעגעת ועצובה, אבל גם שומעת בתוכי את הקול שלך.

אני אומרת ליהב ורגב ובעיקר לעצמי : אנחנו מתגעגעים לסבתא עירית, אי אפשר כבר לדבר איתה, או לחבק אותה או לראות אותה. אבל היא תמיד בלב שלנו, כי אנחנו זוכרים אותה וחושבים עליה ויודעים שהיא איתנו כל הזמן.

נוחי על משכבך בשלום. אנחנו נמשיך להיות משפחה חזקה ומלוכדת ברוח שהנחלת לכולנו.

אוהבת ומתגעגעת מאד מאד,

ספטמבר 2017

הלב ממאן להאמין - אתי דרומי

הלב ממאן להאמין. האמנם? פתיל חייד כבה?

אני זוכרת את המפגש הראשון ברמת גן בבית של יוסף ומלכה.

ראינו אותך לראשונה והשיחה קלחה כאילו היינו מכרות ותיקות... וגם את הפגישה האחרונה – בחנוכה, הדלקת נרות אצל רחל ואיתן.

ושוב, כתמיד, השיחה מיד קלחה. המשכנו מהמקום שבו הפסקנו במפגש הקודם.

ולצערי, לא היו מפגשים תכופים, אבל הלב היה קרוב ויכולנו לדבר על היקר לנו מכל.

קודם כל, עדכון ילדים. ואת כל כך התגאית בתום, בטל ובשירה המקסימים שלך, כמה מעורבת היית בחייהם, כמה גאה בהישגים המרשימים אליהם הגיעו.

וגם נושאים מהעבודה. שפה משותפת היתה לנו בהקשר לחינוך מיוחד כמקצוע. היית כל כך מחוברת לעשיית המקצועית שלך וכל השנים מתחדשת, לומדת, מפתחת רעיונות ומיישמת.

אשה מיוחדת היית! צעירה, נמרצת, חמה, אוהבת, מאושרת בחלקך ומצפה לבאות.

קשה להאמין שאינך עוד. בליבי אנצור את זכרך לעד!

אוהבת, אתי

6/5/2017

יעקב, תם ואשיר,

אירייה הינה אהבנו, משפחה
סבירן מפציץ. דיקלר האחרון
משאר משפחה בה מצרין המלוכה
אירייה הינה אשיר מופלאה
תמיד דאגה לשמור על קשר
איתנו.
גאד אהבנו את הביקורים שלו
אצלכם ושלכם אצלנו.
תמיד היה לו מה לעבור, גאד
המאנינה בשלום כלנו מאק איכסגיל
אמיטיר.

אהבנו אלה (אח חכמה ונאם
הליבגיה.

היא חסרה לנו מאד.
נצחור אלה לעד דפי שחיה

בזהבך עזרה
הספונים מחנה.

קשה הכאב - נגה בן ששון - דרומי

ליעקב, תום וטל, טל, שירה, אהובים יקרים,

אליך ועליך עירית יקרה, קשה הכתיבה בלשון עבר – קשה הכאב בהסתלקותך.

נוכחותך הייתה עבורי תמיד בזמן הווה: בעלת דעה, רגישות, פתיחות, חוכמה ואומץ, נחישות, התמדה, אמונה, ועוד ועוד.

קרבנו המשפחתית זימנה מפגשים רבים, כשתמיד המולת המשפחה סביב. תמיד מצאת רגע וקשב להתעניין בשלום כל אחד. להתעדכן, לעדכן – להיות גאה ולעשות אותנו גאים בתום, טל ושירה, ואחר כך בנכדים.

בשנתיים האחרונים פגשתי פֶּאן שלא הכרתי.

מחלת הסרטן הארורה וכניסתי למסע המייסר שלה, עמוס סיבוכים ודאגה, השפיעו על חיי וכמובן על משפחתי. היית מהראשונות שהתקשרה. ידעת להושיט יד, עצה, הקשבת בפתיחות, נאנחת במקום שהחליף מילים – אבל כל כך הרבה תמיכה הייתה באנחה הזו, ובשתיקה.

בשיחות שהיו ביננו, שיתפת אותי בדאגה, בתחרות הבלתי נסבלת ונתפסת שלך עם הגרורות. הבנתי היטב את שאמרתי לי: כביכול שיש שני פתקים ביומנך, אך גם בליבך ובנפשך. האחד, הגלוי, המבשר ומצהיר: "אני מנצחת", והאחר כתוב בדיו בלתי נראית, המכיר בכאב ובהכנעה, ש"הסיפור הזה חסר סיכוי". התחרות הוכרעה ואז אני נאנחת ושתיקתי.

החיים שלך בין שתי תודעות אלה - מעוררות הערצה של ממש. את אשה נדירה.

אהבתו של יעקב ושל ילדיך עטפה אותך והלוואי ונפשך זכתה בהגנה של אהבה.

יהיה זכרך ברוך

נגה בן ששון - דרומי

היית המצפן של כולנו

עירית דרומי ממצר הובילה את החינוך למצוינות גם כשנאבקה במחלת הסרטן, עד לרגעיה האחרונים • יעקב דרומי

יעקב דרומי

גם השלווה והשקט של עמק מצר לא יכלו להכיל ביום רביעי שעבר את המאות הרבות מאור של האנשים שבאו ללוות למקום מנוחתה בבית העלמין בקיבוץ את עירית דרומי ז"ל – אם ילדינו, הסבתא של נכדינו וחברתי לחיים – שהלכה לעולמה לאחר מאבק ממושך במחלת הסרטן. עשרות רבות של מורים, של חברים מקיבוץ צים סמוכים, בוגרים של בתי הספר, הורים ותלמידים הגיעו לחלוק לה כבוד אחרון.

עירית הייתה המורה שכל תלמיד היה רוצה שתהיה לו. "היית משמעותית מאוד בחיינו", כתבו זוג הורים. "הילדים שלנו, שאהבו אותך מאוד, אומרים שאת זו שדפסת אותם הרבה מעבר למה שהם בעצמם חשבו שהם מסוגלים".

עירית נולדה בנובמבר 1955, בת להורים מייסדי הקיבוץ, שורית ורוד בר מצרא, שעלו מבואנוס איירס ומסן רפאל בפרינציפית מנדוסה להגשמה במסגרת השומר הצעיר. חלוצים אידיאליסטים, ספרדיים ועבריים בערבוביה, ובמרכז – הילדים בקבוצה הראשונה בקיבוץ, שעיית הייתה חלק מהם ואשר זכו לחינוך קיבוצי קשוח בהתאם להנחיות התנועה,

אך בעידון בנוסח דרום אמריקאי.

37 שנים עסקה עירית בחינוך: מנחת לכיתות הראשונות, מנהלת בית הספר במצר, חינוך מיוחד, חינוך למצוינות ומדע וטכנולוגיה. בהיותה שותפה בהקמת בית הספר היסודי רעים, המשיכה עירית לפתח את כיתות ההעשרה וריכוזה את תכנית המצוינות ביסודי רעות. כחברת צוות במוסד החינוכי מבואות עירון, ריכוזה עירית את ההעשרה ואת המצוינות, והובילה את תחום מיומנויות הלמידה לחטיבת הביניים ובהמשך הדרך גם לחטיבה העליונה.

בשנים האחרונות היא פיתחה תכניות לימוד ייחודיות וריכוזה את עבודות הגמר והחקר במוסד החינוכי. אחד המורים ציין כי חלק מקסמו ומייחורו של המוסד החינוכי הוא בזכותה של עירית. צוות החממה האקולוגית בעין שמר כתב: "עירית, היית לנו מורה וחברה, מסורה, אכפתית, מוכשרת, דוגמה ומופת למצוינות. הענקת אהבה ותשומת לב לכל תלמיד ותלמידה. תחשבי לנו מאוד, ולעד תהיי בלבנו". מורה אחר הוסיף שלעירית זכויות רבות בכך שהמוסד החינוכי קיבל השנה את פרס החינוך.

"אין דבר כזה ילדים משועממים", אמרת. "יש לעזור להם להגיע אל גבולות היכולת שלהם, להתעניין, להעמיק, לחקור, לצאת

עירית דרומי ז"ל. רק של הצלחה

צילום: אלכס נחשון

היינו סביבך, מחבקים, בוכים ואוהבים. אנו מאמינים ויודעים ששמעת ושהרגשת. נפ"דרנו ממך, אך כבר לא יכולת לומר דבר. אהבת כל כך את החיים, את האנשים ואת המשפחה, והנה החיים נלקחו ממך כך פתאום, ואת רק בת 61 שנים וקצת.

היית נקודת המשען שלנו, נקודת ארכימדס שלי. היית המצפן של כולנו. ידעת תמיד מה נכון ומה נכון פחות, ומה צריך לעשות, ואיך כדאי לעשות כדי שזה אכן יקרה. לימי דת מצוינות הן בבית הספר והן בבית, בחיים. תמיד לשאוף למטרה, להביט קדימה ולחשוב באופן חיובי, למצות את הפוטנציאל הפנימי, ללמוד למידה מאתגרת. ולקחת את כל זה גם למלחמה במחלה הארורה. כמעט שש שנים של מאבק, עם לא מעט חלונות של אושר בדרך, הגיעו לסיימן.

נפער בנו חור גדול שלא ייסגר. הריקנות שנותרה בנו תתמלא מהזיכרונות עלייך ומהמורשת שהשארת לנו: להיות בני אדם, לנהוג בחומניות, לשמור על הסביבה ולר"דוף שלום.

נוחי לך רגועה, עירית היקרה והאהובה שלנו, בארמת הקיבוץ שגולדת בו, ליד הוריך ולצר אחותך הצעירה. הבטחנו לך, ונקיים: נשמור על עצמנו, וגם זה על זה, וננצור אותך תמיד בלבנו ובזיכרונותינו.

חברי מצר היקרים,

ירדנו לבית העלמין ועלינו למקום מנוחתה של עירית.

מול עינינו שבנו וראינו את המאות הרבות של האנשים שהיו עימנו בדרכה האחרונה, שכולם באו לחלוק לה כבוד אחרון, ביום רביעי בשבוע שעבר. תודה מיוחדת נרצה לומר לחברים שעמלו במקצועיות ובאיכות, והביאו לכך שמסע ההלוויה היה מרשים ומכובד.

עברנו מאז שבעה ימים ארוכים, לא קלים, בהם נזקקנו למלוא התמיכה, החום והאהבה אותה הושטתם לנו, ללא גבולות.

אנו מבקשים להביע הוקרה והערכה, שאין מילים לתאר אותן, לשכנים שלנו, שאחזו בנו, עם כל העשרות הרבות של המנחמים והחברים, ונתנו לנו את היכולת לעבור, את השעות שעמדו מלכת, בשבוע האחרון, בכל יממה שחלפה, מהיום ללילה, ומהלילה ליום.

תודה עמוקה בפינו, לחבורה המופלאה של "הצוות המלווה", מבוגרים וצעירים, שלא פסקו לטרוח, בדרכם המיוחדת, ברגישות אישית וארגונית יוצאת דופן, במהלך הימים הללו, בהלוויה ולאחריה, להוליך אותנו משם לכאן. חשוב שתדעו שישנם כאן חברות וחברים, צעירים וצעירות, שלא חסכו מאמץ, זמן וטרחה, לסייע ולתמוך, ורק משום קוצר היריעה לא פרטנו כאן בשמם את כל אלה שזכותם רבה.

מכאן והלאה עוד מחכה לנו דרך ארוכה.

שיהיה טוב ושכולנו נראה ימים טובים יותר.

משפחת דרומי

אחר כך, חלפו שלושים יום - יעקב ערב הזיכרון 8 ביוני, 2017

"אחר כך, תחפשו תמונות מפעם ולא תדעו איפה לחפש, אז בוא תיראה כעת", אמרה לי עירית, לאחר שסידרה באיזה יום או שניים, בחודש שלפני, את הארון ובו אלבומי התמונות, אלה שאינם דיגיטליים, בהם הילדים היו עוד ילדים, אנחנו היינו צעירים, והעתיד היה עוד צבוע בצבעים ורודים או אדומים של קודאק או אגפא, ואפילו באפור לבן, אך בלי אף עננה שחורה.

וכך, בפרץ של אנרגיה לא מוסבר, ואולי כן... סודרו ונחשפו כל עשרות האלבומים של פעם, שהיו מוסתרים מאחורי הספרים של היום, ובהם מקופלים חיים שלמים של נעורים, וצבא, של משפחה וילדים עם אבא ואמא וסבים וסבתות וגם של קיבוץ שהתבגר. עשרות שנים של חיים משותפים שהצמיחו ילדים ונכדים. "אחר כך תחפשו", עוד מהדהד בי קולה של עירית, ומי יכול היה להאמין ש"אחר כך", יגיע כל כך מהר.

חלף חודש ימים מאז לכתה של עירית שלנו, והעוצמה והאנרגיות שהיו בה, עדיין קיימות, מהדהדות בתוכנו ומחזיקות אותנו מיום ליום, משבוע לשבוע ומחודש לעוד אחד. 42 שנים של חברות וחיים משותפים. חמש וחצי שנים של מאבק עיקש במחלה, בזמן שנראה כעת כמו נצח. עשרות טיפולים תוך טיפוח המשפחה. תקופה בה שלושת הילדים הספיקו לצאת לדרך חדשה, טל ושירה סיימו את השירות הצבאי והחלו בפרקי חיים משל עצמם, תום נישא לטל, והספקנו לחבק שני נכדים חדשים.

בשניים למאי נלקחה עירית מעימנו. הקצוות עדיין חשופים ורוטטים. מעיינות הרגש, החברות והאהבה מציפים אותנו בכל שיחה, מיסרון, דיבור או מבט בתמונות. הזמן לא קפא מלכת. הוא דווקא המשיך קדימה באותו קצב, והותיר אותנו משתאים כלפי המעגלים הרחבים של האנשים בהם עירית נגעה, ובהם חברים, תלמידים, מורים ואחרים, ומול החווייה שהם סיפרו לנו שהיתה להם בעבודה המשותפת עימה.

העשייה החינוכית הייתה חלק מרכזי מההווייה של עירית. הרצון להפיק מכל תלמיד את המיטב הפך למטרה, היא הקדישה להם את זמנה והם נענו לה. עירית היתה טוטאלית בעבודתה החינוכית, סיפרו לנו מורים ושותפים לעבודה. כשאתה חותר למימוש המצויינות בחינוך ובחיים, אתה יוצא למסע של עשייה עם שותפים לדרך ארוכה, שלמרבה הצער נקטעה.

באחד מעשרות המיסרונים שקיבלנו כתבו לנו :

"עירית האמינה ביכולות הטמונות בכל אחד, ושקדה ללא ליאות ופשרות על פיתוח המוטיבציה בקרב ילדיה ותלמידיה, וקידוםם להישגים על פי אמות מידה גבוהות המאפשרות לעבור את הרף מבינוניות למימוש מצוינות אישית בתחומים שונים. מאוד אהבנו אותה. נעימותה והחום שקרן מעיניה כבשו אותנו".

על אחד ממכתבי ההוקרה שמצאנו במגירה חתום מנהל המרכז הישראלי למצוינות בחינוך ששיבח יוזמה שעירית פיתחה והציגה בהעשרה של תכנים ודרך ההוראה בבית הספר, וכתב עד כמה הצגת הדברים עודדו את המשתתפים באותו מפגש לחפש דרכים נוספות ומעניינות בשיעורי המצוינות בפרט ובעבודה בבית הספר בכלל. אכן, טוטאלית ללא גבול.

עירית גם הייתה טוטאלית כמעט בכל תחום שרצתה שייעשה טוב יותר. גם כשמתחה ביקורת על התנהלות הממשלה היא התאכזבה שאינה יכולה להשפיע יותר מעבר למילים ואינה יכולה עוד לצאת להפגנות. ממש באותה מידה כמרכזת עבודות גמר, היא לא העבירה למשרד החינוך עבודת גמר של תלמיד, עד שזו הניחה את דעתה, ועד שגם העמוד הראשון מעוצב ומוגש נכון.

בעבודה וכך גם במשפחה. הדאגה והמחשבה לעתיד המשפחה והילדים, מילאה את כולה. "תשמרו על עצמכם", היא אמרה וכך נעשה. עירית השאירה לנו מנות גדושות של אופטימיות ושל תקווה, ואנו לוקחים אותן עימנו כדי למלא את החלל שנפער, וכדי שנוכל להתחיל לנשום מחדש.

כל אלה והזיכרונות – אנו מקווים - יתווספו לאט לאט לשגרה המרכזת. לנכדים שלנו נראה תמונות וזיכרונות שבהם כולנו עוד מופיעים, לאלה שיבואו נספר את הסיפורים. את המורשת שהותירה לנו עירית נצרוּב: להיות בני אדם, לנהוג בהומניות, לשמור על הסביבה ולרדוף שלום.

"היה או אולי לא היה" תירגם עלי מוהר את שירו של אנטוניו מריה

"היום אל הים כבר שקע, הים אל החוף עוד יגע,

ואת למולי, האם את היית שלי בנגיעה,

ולכן אני שר כי רק ככה אפשר,

להשאיר בי את מה שהיה,

השיר הוא כל מה שנשאר, בסוף ייעלם גם השאר"

יעקב

ליעקב, חוס, משפחת דרומי
ובית קיבוץ מצר
אתכם בכאבכם עם מותה של

עירית

ז"ל

חינכה למצוינות כדרך חיים-
המשלבת ערכים ואקדמיה

יהי זכרה ברוך

12 ידיעות הקיבוץ ■ 12.5.2017

משאלת לב: הזיכרון והחיים

יתגדל שם האדם, יתעלה פועל חייו
ויתברך בזיכרוננו על צרור מעשיו בימי חלדו
ועל המעש שלא הספיק להשלימו,

על החלומות שנטוו ונמוגו
ועל סגולות-יקר ואף חולשות אנוש שנגזו
מבעד הדוק הערפילי של הזמן.

יזהיר זכר האדם והד חייו, כזוהר הרקיע בליבנו,
כי מותר האדם הוא הזיכרון מעבר למחיצות הזמן.

מייחלים אנו שהמשך החיים יצמיח מזור
לכאבנו השוקע ומתעצם,
והזמן במהלכו ירחם, וננצור את כל פרחי חיך, **עירית** שלנו, לימים רבים.

